

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 5 (176)
ТРАВЕНЬ
2019 РОКУ

РЕЦЕПТ УСПІХУ

23 травня у Львові відбувся перший Молитовний сніданок. На урочистість, що проходила у дворіку Львівської копальні кави, зібралися служителі церков, представники міської влади, громадських організацій, працівники культури, медицини, освіти та ЗМІ.

Оскільки 2019-й — Рік сім'ї, молилися за родини, Божу охорону і благословення для України. Старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко побажав усім любити Боже Слово і керуватися ним у щоденному житті.

«Коли чоловік слухає Слово (як любити дружину, виховувати дітей), тоді в нього порядок у хаті. Якщо ж чоловік, тобто глава сім'ї, нехтує Словом, то і результат нульовий. Ми щасливі, коли наші діти розумні, але найкраще — коли вони слухняні. Тому найперше побажання — навчаться слухати Бога. Бо гріх почався з непослуху в раю, а віра починається з послуху!».

Друга думка — Бог хоче мати з нами стосунки як Батько з дітьми. «Щастя в сім'ї, коли там люблять один одного, щастя в державі, коли

президент любить людей, щастя в громаді церковній, коли священник любить людей. Ісус тричі питає Петра: «Чи ти Мене любиш?». Чому? А тому, що дуже хотів, щоб той Петро, який вчився три з половиною роки і провалив екзамени (відрікся), був щасливим чоловіком. Щастя наше заховане в Ісусі Христі, у Бозі, тому полюбімо Господа і Його Слово», — закликав старший єпископ.

І третя теза, на якій було зроблено наголос, — слідування за Христом. «Ісус каже учневі: «Йди за мною!». Це рецепт успіху для кожного з нас», — підкреслив Михайло Степанович.

Про історію молитовних сніданків та їхню актуальність розповів координатор Національних молитовних сніданків України народний депутат Павло Унгуря.

«Проведення такого роду заходів надзвичайно важливе, адже дає змогу об'єднатися людям, які в реальному житті, можливо, один одному руки не подадуть. Молитовний сніданок збирає різних людей навколо Імені Ісуса Христа, навколо духовних цінностей.

Сьогодні це єдині цінності, на основі яких ще можна зшити нашу країну, об'єднати наше суспільство, яке дуже розділене за багатьма параметрами», — підкреслив Павло Унгуря.

chve.org.ua.

РЕПЦУ ПОБАЖАЛА НОВОМУ ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ БУТИ ТВЕРДИМ ТА ТЕРПЛЯЧИМ

«Бажаємо Вам Божої мудрості, наснаги та рішучості у захисті національних інтересів України, подоланні корупції та побудові відповідальної системи влади. Будьте твердим та мужнім як Верховний Головнокомандувач для досягнення справедливого миру та терплячим у розбудові єдності в українському суспільстві», — ідеться в Привітанні, спрямованому Президенту України Володимиром Зеленським.

Священнослужителі готові розвивати діалог та конструктивну співпрацю з керівництвом держави заради утвердження в українському суспільстві порозуміння, суспільної злагоди та єдності, допомагати у вирішенні актуальних проблем нашої країни, повідомляє сайт РСПЦУ.

«Нехай Всемогутній Господь провадить Вас на шляху до духовного та економічного процвітання України! Ми молимося про Вас!» — завершується вітальний лист за підписом Головуючого у Раді Михайла Паночка, старшого єпископа Української Церкви Християн Віри Євангельської.

«ВИКОРИСТОВУЙТЕ ЧАС» — ДЕВІЗ КОНФЕРЕНЦІЇ УЦХВС

Річна звітна конференція УЦХВС, що проходила у церкві «Соборній» у Софіївській Борщагівці під Києвом 15-16 травня, зібрала 278 делегатів з п'ятидесятирочних церков України та з-за кордону. Програма заходу цілком відповідала його гаслу — «Використовуйте час» (Еф. 5:16). За два дні пленарних засідань учасники конференції не тільки почули звіт про діяльність братства за 2018 рік, але й прослухали низку семінарів, презентацій та соціологічних досліджень, взяли участь у панельній дискусії, багато і плідно спілкувалися.

Урочисто відкрив конференцію молодіжний хор церкви села Мотовилівки натхненним псалмом «Ти — великий Бог». Після чого делегатів привітав перший заступник старшого єпископа Анатолій Козачок, який запросив присутніх до молитви благословення та надав слово старшому єпископу УЦХВС Михайлу Паночку.

Вітаючи присутніх, Михайло Степанович нагадав про роль часу: «Нам Ісус Христос доручив величезний скарб, і як би хотілося, брати та сестри, щоб ми щораз більше усвідомлювали, яку велику відповідальність несеємо: чи візьмемо і закопаємо той скарб (час, даний нам), чи пустимо в обіг». Старший єпископ побажав, щоб кожен з делегатів поїхав додому підбадьорений, з бажанням до спільної праці, із запалом примножувати Божі виноградники та отари.

Далі присутніх привітав голова Чернівецької обласної ради Іван Мунтян, який поділився свідченням зі свого життя. Гість заходу директор Департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури України Андрій Юраш зазначив, що те, що конференція УЦХВС збіглася із Днем сім'ї, дуже символічно, оскільки Церква багато вкладає у збереження сімейних цінностей та розвиток суспільства. Джеральд Доллар привітав конференцію від імені Асамблеї Божих США. Його побажання — Христу у всіх нас треба рости, а нам — маліти, за словами Івана Хрестителя.

Динаміка зростання

О 16-й годині розпочалася звітна частина, модератором якої був єпископ Олександр Бабійчук. Першим звітував старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко. Він навівав статистичні дані щодо діяльності братства у різних сферах служіння. У кожній є динаміка зростання: якщо на 1 січня 2018 року братство налічувало 114 775 членів, то

на початку 2019-го — вже 115 686.

Наступним звітував Анатолій Козачок, який поінформував про свою діяльність як першого заступника старшого єпископа протягом останнього року. Далі він презентував звіти завідувачів відділів братства, які цього року були подані у друкованій формі.

Скарбник братства Петро Карпов та голова ревізійної комісії Віталій Зозуля проаналізували фінансовий стан. Після чого озвучені звіти були обговорені. Делегати оцінили роботу братства за минулий рік на «добре».

Окрім того, делегати конференції голосуванням затвердили кандидатуру Анатолія Козачка на посади першого заступника старшого єпископа УЦХВС ще на три роки — до наступної звітної-виборної конференції і звершили за нього молитву благословення.

«Ті, хто надію складає на Господа...»

Вечірнє засідання відкрив єпископ Михайло Близнюк проповіддю на тему: «Навчати нас лічити дні, щоб набути серце мудре». Привітав присутніх гість зі США пастор церкви «Благодать» у Сієті Степан Касянюк. Він проповідував на тему: «А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять» — за Книгою Ісаї.

Старший пресвітер Івано-Франківщини, координатор церков УЦХВС в Західній Європі єпископ Юрій Веремій надав інформацію щодо юридичного оформлення об'єднання церков ХВС у європейських країнах. А старший пресвітер Херсонської області єпископ Олександр Бабійчук поінформував про День братерства, який пропонується відзначати наступної неділі після Трійці (дня П'ятидесятниці). На завершення служіння присутні помолилися за служителів церков у Західній Європі.

Складові церкви, яка зростає

Ранкове засідання 16 травня розпочав

старший пресвітер Чернівецької області Віталій Гавула, який проповідував на тему «Чотири уроки Христа». Після цього були викладені два семінари про зростання церкви.

Старший пресвітер Хмельниччини Ростислав Мурах говорив про три складові зростання церкви та презентував надзвичайно цікаве дослідження: «Середньостатистичний портрет пастора».

Продовжив тему перший заступник старшого єпископа Анатолій Козачок. Він ґрунтовно описав цілу низку аспектів — таких, як адміністративне і духовне служіння, створення атмосфери, надихання людей до виконання бачення тощо. Від цих елементів і залежить зростання церкви.

Презентація дослідження керівника молодіжного руху Івана Білика відкрила багато цифр та тенденцій. Далі Анатолій Козачок провів цікаву презентацію благовісту через соціальне служіння на прикладі Київської церкви «Філадельфія», де він служить пастором. Після цього відбулася панельна дискусія щодо озвучених тем.

Денне засідання розпочав старший пресвітер Житомирщини Руслан Юзюк, який говорив про потребу пильнувати за часом, старатися бути своєчасним. «Якщо не ми, то Бог знайде інших», — підкреслив пастор.

Надалі прозвучали ще два семінари на тему: «Духовність, відповідальність служителя і євангелізм». Старший пресвітер об'єднання церков Донецької та Луганської областей Анатолій Безкровний говорив про причини, які заважають духовному росту вірян та служителів, а також про те, що необхідно, аби люди зростали «у міру зросту Христового».

Продовжив тему завідувач відділу освіти Віктор Вознюк, який озвучив цілу низку аспектів, необхідних для успішного євангелізаційного служіння. Серед них — ефективні планування євангелізаційних служб, вміння віруючих правильно знайомитися зі світськими людьми, старатися не застосовувати типову «церковну» мову, а головне — показувати власний приклад.

На завершення денного засідання представник служіння CV Outreach Юрій Кавун презентував програму інтернет-євангелізації, подякував пасторам, які вже долучилися до програм, і запросив інших долучатися до живих на полі інтернет-євангелізму.

Як правильно використовувати час

Ведучий заключного пленарного засідання конференції старший пресвітер церков Полтавської області Михайло Роман проповідував про важливість особистих стосунків з Господом.

Особливий гість з Голландії, керівник місії «Добра новина» Ян Петерс розповів, як почав служити нашому народу ще за часів Радянського Союзу. І цього разу він приїхав в Україну не з пустими руками і разом з колегами з Чернівецької області презентував учасникам конференції великий нагляд Біблії та іншої необхідної літератури.

Завершив конференцію старший єпископ Михайло Паночко, який щиро подякував братам і сестрам за служіння, презентував видані книги та виголосив коротку проповідь. Зокрема, навів сім біблійних характеристик нашого часу і порадив, як правильно його використовувати згідно із вказівками з Божого Слова.

Потім старші служителі здійснили щирі молитви за усіх присутніх делегатів, а в їхній особі — і за все п'ятидесятирочне братство в Україні.

chve.org.ua.

ЛЮБИТЬ І БОЇТЬСЯ...

«Отже, нехай кожен зокрема із вас любить так свою дружину, як самого себе, а дружина нехай боїться свого чоловіка!» (Еф. 5:33).

Сьомий розділ Першого послання до коринтян сповнений негативної різкості. «... Добре було б чоловікові не дотикатися жінки. Але щоб уникнути розпусти, нехай кожен муж має дружину свою, і кожна жінка хай має свого чоловіка». Важко повірити, що ці слова написав той самий чоловік, який у Посланні до ефесян говорить: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе» (Еф. 5:25).

Як поєднати ці два протилежні погляди на шлюб? І чому свої похмурі роздуми про шлюб у Посланні до коринтян Павло закінчує зауваженням про те, що, залишившись сама, жінка буде щасливішою? Адже він ніде не говорить, що неодружений чоловік буде більш щасливий, а ось про жінку говорить.

Можна припустити, що в Посланні до ефесян, у п'ятому розділі, апостол малює картину ідеалу, а в Посланні до коринтян Павло попереджає, що «коли ти й оженишся, то не згрішив; і як дівчина заміж піде, — вона не згрішить. Та муку тілесну такі будуть мати, а мені шкода вас» (в. 28). Але, підбиваючи риску, Павло доходить висновку, що на жінку в шлюбі скорбот чекає, все-таки, більше.

Уявляєте, що було б, якби такий собі Василь зробив своїй Марусі пропозицію, скориставшись аргументами сьомого розділу Послання до коринтян. «Виходь за мене, Марусю, а то навколо так багато розпусти, і я не здатний упоратися зі своєю пристрастю». На яку відповідь, окрім ляпаса, він може розраховувати? У хід зазвичай ідуть аргументи п'ятого розділу Послання до ефесян: «Люблю, як Христос — Церкву... Віддам життя...» А дівчина ж вірить!

Він і сам у цей момент, скоріш за все, вірить. Але, дорожчі жінки, ви будете розчаровані... І засмучені...

Тому не вірте думці, що заміж треба вийти за всяку ціну, що, залишившись сама, жінка стає неповноцінною. Біблія говорить: «Блаженніша вона, коли так позостанеться», іншими словами, якщо залишиться сама, буде щасливішою. Це не страшилки. Це констатація факту. Тому ставтеся до заміжжя як до справи з високим ступенем ризику.

Утім, Ісус (згадаймо притчу про таланти) вчив, що ризик — річ благородна. Тому існує, крім сьомого розділу Першого послання до коринтян, і п'ятий розділ Послання до ефесян. П'ятий розділ Послання до ефесян — це суцільна романтика. Текст у цьому розділі настільки піднесений, що про нього складно говорити — страшно зіпсути цю красу якимись банальними коментарями.

«Чоловіки, — любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна! Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву, бо ми — члени Тіла Його від тіла Його й від костей Його! «Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, — і будуть обоє вони одним тілом». Ця таємниця велика, — а я говорю про Христа та про Церкву! Отже, нехай кожен зокрема із вас любить так свою дружину, як самого себе, а дружина нехай боїться свого чоловіка!» (Еф. 5:25-33).

П'ятий розділ Послання до ефесян можна порівняти з тендітною дорогоцінною кришталевою вазою, якої не можна торкатися брудними руками.

Хтось може запитати, що може бути гарного в твердженні про те, що дружина повинна боятися (грецьк. «фобео») свого чоловіка. Біблію треба тлумачити згідно з самою Біблією. Усе, що ми знаємо про вчення Ісуса і Павла, говорить про безпрецедентну повагу, з якою вони ставилися до жінок, чим далеко випередили свій час. (Думаю, в цій повазі почасти й криється причина різких висловів Павла в сьомому розділі Першого послання до

коринтян, коли він говорить, що багато жінок будуть щасливішими, якщо залишаться самі. Мабуть, дефіцит справжніх чоловіків — це проблема не лише XXI століття). Важко уявити, що Павло бачить ідеальний шлюб таким, у якому дружина відчуває тваринний страх перед чоловіком. Скоріше, «фобео» тут, усе таки, означає «поважає, ставиться з повагою», як це й передають багато сучасних перекладів.

У Павловім заклик до чоловіків «любити своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе» і дружин «коритися своїм чоловікам» і поважати їх, я вбачаю тактику мудрого вчителя. Такий учитель дає кожному учневі індивідуальне завдання, щоб відшліфувати саме ті навички, з якими учень відчуває труднощі. Вище в цьому розділі апостол закликає всіх християн коритися один одному (в. 21). Та й жертвна любов, до якої апостол закликає чоловіків, передбачає підпорядкування власних інтересів інтересам дружини.

У Посланні до Тита Павло закликає жінок любити своїх чоловіків (Тит. 2:4). Таким чином, і коритися, і любити — обидві ці заповіді стосуються і чоловіків, і жінок. Але в Посланні до ефесян, у п'ятому розділі, Павло підкреслює для чоловіків ту заповідь, яку їм складніше виконувати, а для жінок — ту, з якою в них найбільше проблем. Чоловіки погано вміють любити, зате їм часто простіше абстрагуватися від сімейних проблем, немовби підкоряючись дружині і переклавши всю відповідальність на неї: «Роби що хочеш».

Жінки в цілому більше здатні на жертвну любов, але їм важко поважати своїх чоловіків: «А за що його поважати?». Простіше все вирішити самій, ніж змусити чоловіка бути чоловіком — приймати рішення і нести за них відповідальність. Перед Павлом стоїть архіскладне завдання — написати про шлюб те, що буде доречним у всі часи й у всіх культурах. І він виконує це завдання, розповідаючи, якими прекрасними можуть бути стосунки, якщо чоловік і жінка ставитимуть перед собою завдання робити те, що кожному з них з природи робити найскладніше.

Тож кохайте, будьте коханими і захищайте своє кохання!

Ігор Райхельгауз.

СИЛА ГРІХА І ВЛАДА ГРІХА

Кожна віруюча людина знає, що вся влада належить Богові: «Дана Мені всяка влада на небі і на землі» (Мт. 28:18). Проте люди грішать — значить, гріх має владу і силу. Але чим відрізняється сила гріха від влади гріха? Як пояснити, що сатана, не маючи влади, має силу?

Згідно з Писанням, «сила гріха — закон» (1 Кор. 15: 56). Коли людина порушує закон, вона одразу ж стає винною, а значить — засудженою. Це і є сила гріха: людина засуджена!

А владу гріх має тільки над невіруючою людиною. Невіруючий (грішник) не може не грішити. Усі люди через Адама народжуються грішниками і духовно мертвими (Рим. 5:12), але дяка Богу — Він «нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, — спасенні ви благодаттю» (Еф. 2:5). Сам Бог, перед Яким ми були винні, став Людиною (Фил. 2:7) і взяв покарання за гріхи всіх людей на Себе (1 Петр. 2:24), щоб ми виправдалися перед Богом і не були засуджені за свої гріхи.

Окрім нашого виправдання, увірувавши в Ісуса Христа, ми отримали Духа Святого (Еф. 1:13). І силою Духа Святого ми беремо владу над гріхом і над сатаною! Віруюча людина звільнена від влади гріха, на відміну від невіруючої. Невіруюча людина — раба гріха.

Однак треба розуміти, що Бог звільнив нас від влади гріха, а не від самого гріха. Бог дав нам владу над гріхом, але від нас залежить, вживаємо ми цю владу чи ні.

Якщо ми дивимося на Голгофу, на

Господа, Який помирає замість нас, розп'ятий за наші гріхи, — Його рани зціляють нас, і гріх вже не має над нами ні влади, ні сили! Ми розп'яті для гріха: «Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом» (Гал. 2:19).

Чим більше в людині через віру відображається Христос (Гал. 4: 9), тим більше людина розуміє, що вона розп'ята для цього світу хрестом Господа нашого Ісуса Христа (Гал. 6:14).

Звільнення від спокуси гріха можливе тільки через хрест Господній! Ісус сказав: «І хто свого хреста не несе свого і не йде вслід за Мною, — той не може бути учнем Моїм» (Лк. 14:27).

Коли ми дивимося на те, що сталося на Голгофі, дивимося на Його рани, Його біль, розп'яття і смерть, ми помираємо для цього світу.

Тому влада сатани і гріха над людиною зникає відразу ж після її визнання Ісуса Христа Господом, влада над людиною переходить до Христа. Але оскільки після народження згори тілесна природа залишається, через цю плоть сатана і гріх можуть спокушувати людину. Цю спокусу можна назвати силою гріха. Та остаточна перемога над спокусами — хрест Голгофи.

О. В.

У РУСЛІ ЙОГО ВОЛІ

Крокуючи по чистому тротуару і дивлячись на синє глибоке небо, я згадала, що йду не по землі, а по підніжжі для ніг Його. «Так говорить Господь: Небеса — Мій престол, а земля — то підніжок для ніг Моїх» (Іс. 66:1).

Та хіба Царство Боже тільки всередині нас? А може, воно і навколо нас, тільки ми забуваємо про це або не помічаємо? І вічно ліземо «допомагати» Йому і псуємо прекрасне Його творіння. Як це прекрасно, коли в якийсь момент

ми входимо в Його ритм, відчуваємо Його творчу руку і служимо Йому в рамках Його волі! Тоді ми опиняємося в потрібний момент і в потрібному місці, і виявляється, що наша маленька дія стає відповіддю на чийсь воляння до Бога про допомогу. І в цю мить ми стаємо співучасниками Його праці. Це — незабутнє переживання!

Якось я відчула бажання допомогти одній великій родині, і це був момент, коли я, стомлена, поверталася з роботи. Дуже хотілося тоді «поторгуватися» з Богом і з'їздити до родини вранці наступного дня. Але щось всередині не дозволило відкласти поїздку — я зайшла в магазин, а потім поїхала до цієї сім'ї.

Виявилось, що в цей самий час мати молилася Богові, у тривозі запитуючи, чим нагодувати дітей. Серед привезених мною продуктів (навання брала) виявилось все необхідне для ранкової каші дітям і навіть більше. На душі було напручуд приємно! Адже це була не просто добра справа: я стала причетною до Його праці! Це — незабутнє переживання.

Жодна добра справа не зрівняється з силою і переживанням Його присутності! Тому я хочу бути готовою до всякого доброго діла (Тита 3:1) і чекати, коли Ісус подасть знак...

Л. Ш.

ВАЖЛИВА КОМБІНАЦІЯ

«А тепер залишаються: віра, надія, любов, — оці три. А найбільша між ними — любов!.. Дбайте про любов, і про духовне пильнуйте, а найбільше — щоб пророкувати. Як говорить хто чужою мовою, той не людям говорить, а Богові, бо ніхто його не розуміє, і він духом говорить таємне. А хто пророкує, той людям говорить на збудування, і на умовляння, і на розраду» (1 Кор. 13:13, 14:1-3).

Коли любов перебуває в досконалому прогресі, інші речі завжди будуть в гармонії. Пророцтво не має ніякої ціни, якщо воно не обгорнута божественною любов'ю.

Ісус був настільки сповнений любові до Свого Отця і настільки любив нас, що Його любов ніколи не зазнавала невдач у

своїй меті. Ця мета сьогодні працює у нас і через нас силою Божої любові.

Людською мовою творяться людські плани, але ця мова може бути змінена силою Духа. Однак цей божественний дотик пророчого слова ніколи не прийде до вас, якщо ви не сповнені Духом Святим.

ЖИТТЯ — РІЧ СЕРЬОЗНА

«І Він нам звелів, щоб народові ми проповідували та засвідчили, що то Він є призначений Богом Суддя для живих і для мертвих» (Дії 10:42)
Лорд Волсінгтем був державним секретарем в англійському королівському суді. Та несподівано він відійшов від неспокійного судового життя, щоб провести останні дні життя у своєму маєтку в сільській місцевості.

Дехто з колишніх друзів навідав його і тривожився, чи не дуже лорд схвилюваний і засмучений через такий спосіб життя, відмовившись

від усіх задовольств, якими раніше втішався. Волсінгтем відповів: «Я зовсім не розчарований, навіть не стурбований, просто я став серйозним. І

для цього є вагома причина — у той час, як люди до всього ставляться так легко, усе навколо говорить про серйозність життя. Усе творіння перебуває під прокляттям через людське гріхопадіння. Життя мчить до вічності. Бог дуже настійливо переконує нас примиритися з Ним, бо Суддя вже стоїть біля дверей. Дух Святий працює глибоко і потужно в наших серцях, викриваючи у гріхах і скекуючи нас до Христа.

Слово Боже серйозне, бо говорить про світ, що минає: «Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Ів. 2:17). Радощі цього світу короточасні і часто приносять гіркий присмак нечистого сумління. Багатьом властивий цей досвід! І що найсерйозніше серед цього всього? Кожен з нас одного дня повинен буде дати звіт про своє життя праведному Судді.

№ 5 (176)
травень 2019 р.

Виходить щомісяця

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726

Ростислав Мурах
Старший пресвітер об'єднання
церков ХВЕ Хмельниччини

Виступ на звітній
конференції УЦХВЕ

**Навіть у декількох семінарах не-
можливо вичерпати таку велику,
важливу, глобальну тему, як фак-
тори, завдяки яким зростає цер-
ква. Розглянемо три такі складо-
ві, хоча їх, звичайно, набагато біль-
ше. Ці три складові безпосередньо
стосуються зростання церкви і ма-
ють велике значення для поширен-
ня впливу віруючих людей в Україні
та за межами.**

Перша складова, необхідна для зростання, – це особистість самого пастора. Від неї прямо залежить зростання церкви. У народі здавна кажуть: «Який пастир, така й паства». І це справді так. Церква дуже схожа на свого пастора. Сам Господь Ісус Христос називає Себе Пастирем добрим, Який життя Своє кладе за Своїх овець: «Я Пастир добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці... Я Пастир добрий і знаю Своїх, і Свої Мене знають» (Ів. 10:11, 14).

Важко переоцінити значення, роль і служіння пастора. Христос не називав Себе пророком, хоч Він був і пророком. Христос багато ким Себе не називав, хоча таким був. Він назвався саме пастирем, підкреслюючи значення цього слова. І цим звертає нашу увагу на важливість і значення служіння пастора.

Наймит не схожий на пастора, він кидає овець і втікає, коли приходить якась небезпека: «А наймит і той, хто не вінчар, кому вівці не свої, коли бачить, що вовк наближається, то кидає вівці й тікає, а вовк їх хапає й полошить. А наймит утікає тому, що він наймит і не дбає про вівці» (Ів. 10:12-13).

Ми втомлюємося, ми в такому становищі, що не маємо права на помилку. Ми завжди під пильним оком братів і сестер, сторонніх людей, і Сам Господь наглядає за нами, тому що нам багато ввірено. Ми несемо на собі цю відповідальність – бути пастирем і пасти отару, яку набув Сам Господь Ісус Христос.

Пастор – дар Христів для церкви

Пастор – це дар Ісуса Христа для церкви. П'ятидесятники по-особливому люблять і шанують деякі дари, скажімо, дар пророцтва, зцілення тощо. Проте не кожний член в церкві зважає на те, що пастор – це також дар. Це дар Святого Духа, дар Ісуса Христа для церкви. «А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового. Тому й сказано: Піднявшись на висоту, Ти полонених набрав і людям дав дари... І Він, отожд, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святити на діло служби для збудування тіла Христового» (Еф. 4:7-8, 11-12).

Пастор – це дар Христа. «Слухайтеся ваших наставників та коріться їм, вони бо пильнують душ ваших як ті, хто має здати справу. Нехай вони роблять це з радістю, а не зітхаючи, бо це для вас не корисне» (Євр. 13:17).

Та часто пастири можуть почути від членів церкви: «А ти хто такий?». Наш обов'язок – навчити, що пастор – це дар.

Більше того, важливо, щоб усі дари були в баланді. Стан отари залежить від стану пастора. «Бо написано: Уражу пастиря, і розпорашатся вівці» (Мт. 26:31).

Характер пастора, його духовні риси, риси характеру будуть передаватися церкві. Навіть таємні вади також невидимо будуть передаватися. Тому великий обов'язок нас, пастирів, – не тільки у зовнішніх вчинках, ділах і служінні словом бути бездоганними, але навіть у думках і сердечних помислах. Бог на нас дивиться і оцінює всіх, у тому числі і членів церкви, за нашими думками і помислами. Людина така, які її думки.

«Уражу пастора – і розпорашатся вівці». Не написано: уражу пророка, вчителя, того, хто дає, чи того, хто головує. Уражу пастора. Пастор поставлений в такому місці, що від нього залежить дія всіх інших служінь. Якщо дар пастора на своєму місці, усі дари в церкві діють, усі таланти реалізовані. Основне завдання пастора – помічати в людях дари, таланти, здібності, якими їх наділив Бог. Допомогати людям зайняти таке місце в служінні, щоб дари, які вони мають, таланти та здібності були розкриті на славу Господа Ісуса Христа.

Без пастора отара занедбана: «Блукає отара Моя по всіх горах та всіх високих згір'ях, і по всій

СКЛАДОВІ ЦЕРКВИ, ЩО ЗРОСТАЄ

широкій землі розпорошена отара Моя, і немає нікого, хто турбувався б про них, і немає нікого, хто б їх шукав» (Єз. 34:6).

Ми дуже скромно про себе думаємо і скромно поводимося. Не раз щось чуємо на свою адресу і свій пастирський дар вважаємо не таким значущим, як, скажімо, дар пророцтва. Та забирай пастора, а лиши пророків – і все рухне. Тому хочу нас підбадьорити і зміцнити. Ворог знає, наскільки важливе для церкви служіння пастора, тому така особлива атака ворога на пастирів.

Новою цифрою

Я робив дослідження пастирського служіння, це моя докторська робота. Частинку цього дослідження пропоную вам.

Середньостатистичному пастиру Церкви Християн Віри Євангельської в Україні 49 років. У середньому в нього семеро дітей. В УЦХВЕ майже 50 тисяч дітей, майже 30 тисяч молоді, а всього – трохи більше як 115 тисяч членів церкви. І сім'ї пастирів – найбагатодітніші.

У середньому наші пастири несуть служіння 12 років. На одного пастора припадає 97 членів церкви, на одного диякона – 49 членів церкви.

21,3% служителів мають духовну освіту, це малий відсоток. Тільки один навчальний заклад – Київський біблійний інститут – готує бакалаврів пастирського служіння.

45,4% пастирів самі забезпечують себе і своє служіння. Коли церква маленька, безумовно, так має бути, але коли в церкві понад 200 членів, то це дуже важко. Всього 16,4% пастирів сказали, що їхня церква покриває їхні дорожні витрати, пов'язані зі служінням. Це нагадає 2014 рік, коли солдатів брали на війну, а родина купувала йому амуніцію.

60% осіб, перш ніж стати пастиром, проходили спеціальне навчання. Не фаховий біблійний заклад, а курси, консультування тощо.

72% мали наставників, які готували їх до служіння. 71% пастирів хворіє. Тільки в Хмельницькій області за минулий рік кілька пастирів у віці 49-55 років померли від серцевого нападу.

355 пастирів в області немало перенесли інфаркти і мають серйозні проблеми зі здоров'ям. Американське дослідження говорить, що служіння пастора стоїть на п'ятому місці за психологічно-емоційним навантаженням. Вислуховуючи людські біди, горе, сповіді, ми стаємо частинкою їхнього життя.

82% пастирів сказали, що в церкві діє система підготовки служителів.

31% часу пастирів займає підготовка проповіді, 24% – навчання членів церкви, 18% припадає на господарську діяльність.

Найбільше коштів церква витрачає на милосердя та соціальні проекти – 15,5%, 15,2% – на євангелізацію, 14,9% – на служіння дітям.

Пастири не входять в трійку пріоритетних витрат служіння церкви.

31% пастирів стикаються з безпідставними звинуваченнями.

22,7% пастирів деколи борються за бажанням залишити служіння.

Подекуди існує проблема, що хтось вхопився за кафедру і не передає служіння, хоча вже давно пора. Але значно більша проблема – люди не хочуть брати служіння.

13% пастирів їхня сім'я, дружина або ж лікар рекомендували здати служіння.

«Раб із проколотим вухом»

Пастор – це як раб із проколотим вухом. Ми йдемо до кінця, щоб дати звіт Господу. Пастири самовіддано та жертвовно звершують своє служіння. Сам Господь турбується за пастирів. Пам'ятаєте, як Яків казав, що Лаван йому десять разів перемінював заплату.

Деколи члени церкви хотіли би бачити пастора злиденного, на старій машині, обдертого, а його дітей вбого одягненими. Та Сам Господь турбується про нас. Те, що ми сьогодні їздимо на машинах і маємо де жити, що наші діти навчаються, добре вдягнуті – це милість Божа. Не хто інший, як Сам Господь потурбувався про це.

На жаль, турбота про пастора не належить до пріоритетних цілей церкви. Приємно, що молодь вже по-іншому мислить. Маю надію, що цей семінар внесе свою лепту у правильне ставлення до пастора.

Та попри все це, Українська Церква ХВЕ зростає. Подивіться який резерв ми маємо. І задаймо собі питання: що зміниться в результаті нашої роботи до 2024 року? Що буде з нами через 10 років? Чого ми досягнемо до виходу на пенсію? Як поставиться до нас наступне покоління?

Часто, згадуючи про попередників, ми наголошуємо, що вони сиділи за віру. І не говоримо про той факт, що вони володіли трьома мовами і без освіти не ставали за кафедру. Вони довіряли молодим – Артур Берггольц став головою Союзу у 27 років. 25-26-річних рукопокладали на служіння.

Що наша молодь скаже про нас, що скажуть наші діти?

Тарас Герасимчук провів у Малині своєрідне дослідження. Він опитав молодь – більше 1000 чоловік – яке служіння вони хотіли б мати. 46% опитаних визначилися в цьому питанні. 31% бачить себе в музичному служінні. 17% – у дитячому служінні. 15% бажать стати проповідниками-вчителями. 9% бачать себе в євангелізаційному, 4% – у соціальному, 4,1% – у місіонерському служінні. І лише 0,2% – у пастирському. Люди не хочуть бути пастирами.

Кажете, рвуться за кафедру? Це тільки слова. Я знає долю пастора, знає хліб пастора. Ні, ми не жаліємося. Ми – воїни Христові, Божий спецназ. Та думає, молоді готові на жертву, яку платимо ми? Тільки 0,2% хочуть бути пастирами. Навіть якщо це похибка і їх 1,5% – все одно це мізерно мало. Нам потрібно зосередити увагу на пастирському служінні як важливій складовій церкви, щоб уникнути кризи пастирства.

«І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би в виломі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов!» (Єз. 22:30). Усе було. Храм, воїни, щити, одяга, ритуали. Не було тільки людини, яка би стала в проломі.

Чому тільки частина синів пастирів хочуть бути пастирами? Вони бачили батькове служіння. Бачили, що батька нема вдома, бачили зсередини це служіння і, будучи віруючими, людьми пастирами ставати не хочуть. Тому варто популяризувати пастирське служіння. Говорити, що це почесно перед Господом. Популяризувати святе життя. Популяризувати чистоту і святість. Пояснювати важливість пастирського служіння. Ми так боялися, щоб пастор не загордився, так

боялися добре слово йому сказати, подякувати за хорошу проповідь, що вихлостили правильне ставлення до пастора. Пастор – як хлопчик для биття або людина, в яку кидають камінням.

Треба зробити пріоритетним питання підготовки пастирів. Буде пастор – буде служіння. Ми сьогодні стикнулися з проблемою, коли є дім молитви, але нема пастора.

Потрібно захистити пастора від безпідставних нападок, подбати про його служіння, показати перспективу, проявити посильну матеріальну турботу про нього.

Є думки про створення пенсійного фонду, але це не так просто. А ось ми зробили в церкві одну просту річ. У нас був старенький пастор, і ми церковною радою вирішили надавати йому з церковного фонду невеличку підтримку, таку собі церковну пенсію. Йому було приємно, що про нього церква пам'ятає. У нас також була бухгалтерка, яка багато років служила в церкві, а вона ще й опікується двома сиротами. Ми теж виділили їй невеличку допомогу. І без пенсійного фонду церква може подбати про таких людей.

Метод бджолоїної сім'ї

Зазвичай для відкриття нових церков ми використовуємо такі методи, як: послідовні євангелізації; короткотермінові поїздки місіонерської команди; постійну працю місіонерської групи; пошук ключової людини на місці утворення церкви тощо. Але народжувати церкви має церква. Цей цінний і важливий метод ще називають методом бджолоїної сім'ї.

Ми знаємо, як місіонерові почати церкву з нуля. В нашій області маємо практику: 30-40 чоловік від церкви відділяємо в нову громаду. Це не актуально для сільських церков, але для великих міст це навіть дуже добра практика і має купу переваг. Коли церква народжує церкву, це допоможе задіяти більше служителів, спростить структуру. Тоді значно простіше знайти приміщення для оренди. При 120-160 членах церква найактивніша і найбільш динамічно зростає. Пастор знає всіх членів церкви і опікується ними. Тому легше будувати взаємовідносини і розвивати систему наставництва. Виникає менше конфліктів, молодші мають перспективу в служінні, члени церкви налагоджують близькі взаємовідносини.

Та, мабуть, найбільша перешкода для цього – самі пастири, які не розуміють, що це за відділення. Коли ми відділяємо від себе і благословляємо – церква множиться, а не розділяється. Нам потрібно множити церкви, а не дбати про велику кількість людей в одній церкві, мислячи інтересами лише однієї місцевої громади.

Буває, єгоїзм пастирів не дозволяє, щоб велика церква віділила маленькі церкви і благословила їх на окреме служіння. Боже, допоможи нам змінити це бачення.

Праця з дітьми

Народження дітей і праця з дітьми – дуже важлива складова зростання церкви. У нашому братстві майже 50 тисяч дітей. І цих дітей потрібно зберегти для Господа.

27 відсотків церкви – це діти. 90% молоді, яка служить Господу, – це діти віруючих батьків. Сьогоднішні діти – це ті, хто завтра прийматиме водне хрещення. Тому кожна гривня, вкладена в дітей, – це найефективніше вкладення.

А статистика насторожує: майже 13% дітей пастирів і 43% дітей членів церкви, досягнувши 18-річного віку, не прийняли водного хрещення.

Праця з дітьми – це не праця недільної школи. Недільна школа виконує свою функцію. Вона працює з ними годину на тиждень.

Праця з дітьми – це праця з батьками, праця зі служителями.

75% віруючих людей повернулися до 16 років, 15% – до 30 років, 8% – до 50 і тільки 2% наворачтаються після 50 років. Здебільшого, як показує статистика, наворачтаються до 16 років.

Якщо зберегти дітей, церква щороку зростатиме на 5-7%.

Тому хоч звернути особливу увагу на народження дітей. Ми маємо заохочувати і говорити про народження, не переступаючи межу. Говорити з кафедр, яке це благословення. Слово – наш основний інструмент. Що проповідуємо, те й будемо мати (що сіємо – те й виросте).

Діти – це благословення для церкви. Наша ціль – зберегти дітей і зробити їх служителями Божими. Це серйозний резерв для зростання церкви.

«ПОБУДУЮ Я ЦЕРКВУ СВОЮ...»

4 травня 2019 року в Луцьку відбулося ювілейне зібрання з нагоди 90-річчя об'єднаної з'їзду та заснування Союзу ХВЄ. Святкування проходило в церкві Христа Спасителя і зібрало 630 служителів з різних областей України, а також з Білорусі та США. Усього на заході були понад 800 чоловік.

«Я думаю, не випадково наше братство було засноване на Волині, — зазначив у вступній проповіді старший пресвітер Волинського об'єднання церков ХВЄ Михайло Близнюк. — Адже західний регіон Бог особливо благословив і продовжує благословляти. Якщо на 1931 рік у новоствореному союзі було 12 204 члени, сьогодні лише на Волині маємо понад 20 000 членів. Але кому більше дано, від того більше і спитають...»

У проповіді єпископ звертав увагу присутніх на Господаря жнив, Який будуватиме на землі Свою Церкву. І закликав до молитви подяки за пройдений шлях.

З вітальним словом до служителів звернулися старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко, старші пресвітери обласних об'єднань Олександр Бабійчук, Юрій Веремій, Петро Карпов, заступник єпископа ОЦХВЄ Білорусі Сергій Поднюк. А ще — представники місцевої влади: виконувач обов'язків Луцького міського голови Григорій Пустовіт та його радник Ігор Поліщук. Лунали привітання від служителів США та Польщі.

«Вітаю Церкву, яка пройшла 90 років випробувань і перемогла, бо з нею — Ісус Христос, — сказав Григорій Пустовіт. — І сьогодні для влади висока честь — прийти в храм і подякувати за молитву і підтримку!».

Однією з важливих частин урочистого зібрання була доповідь доктора філософських наук Михайла

Мокієнка та дослідника п'ятидесятирічної історії Дмитра Ковалю під назвою «З'їзд ХВЄ у Старій Човниці. 90 років потому». Йшлося про передумови скликання з'їзду, прийняті рішення, ключові особи, завдяки яким відбулося об'єднання.

Михайло Мокієнко презентував книгу «Становлення Союзу християн віри євангельської у Західній Україні», яка складається зі збірника статей, присвячених питанням походження і розвитку п'ятидесятиництва, зокрема формування Союзу. Книгу надрукували спеціально до заходу і подарували усім делегатам.

«Історія — це дзеркало заднього виду в автомобілі, — зазначив історик. — Якщо в нього ніколи не дивитися, станеться аварія. Якщо дивитися постійно тільки в нього — теж станеться аварія. Не можна їхати вперед, постійно озираючись. Але іноді потрібно звернутися з дзеркалом минулого, аби скоригувати шлях у майбутнє».

Дмитро Коваль розповів про деталі Човницького з'їзду. «Одним реченням про з'їзд у Човниці можна сказати так: «Єдність не дається в готову вигляді, вона досягається під дією Святого Духа», — сказав він.

Доповідачі виокремили п'ять історичних уроків

— явища, які вплинули на успішність раннього п'ятидесятирічного руху: місія як основна діяльність хрещених Святим Духом людей; довіра до боготвірної та освіченої молоді; побудова структури союзу з акцентом на низову ланку; наголос на освіту, що вивільняє Божі дари; активна видавнича діяльність. Відповідно до цього перед сучасними п'ятидесятниками постають три виклики «Старої Човниці»: чи готова сьогодні Церква працювати разом, бути активною в місії, зосередитися не на обмеженнях, а на можливостях?

Урочисте богослужіння продовжилось після обідньої перерви. Проповідь перед молитвою виголосив заступник старшого єпископа УЦХВЄ Анатолій Козачок. «Якось, проходячи вулицею, побачив безхатка, який сидів на узбіччі дороги в брудному одязі, на ногах — рани... І промайнула думка, що перед Ісусом Христом, Який прийшов із найдосконалішого місця — небесного престолу, ми виглядали, напевно, ще гірше. Але для нашого спасіння, для того, щоб створити Церкву, Він став людиною... І тепер ми покликані молитися і служити тим, хто страждає».

Старший пресвітер Рівненського об'єднання церков ХВЄ Олександр Коток у вітальному слові підкреслив, яку високу планку поставив Ісус Христос

перед Церквою: «Як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони».

Тему єдності Божого народу продовжив і старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Дніпропетровської області Михайло Мокієнко. «Можливо, це трохи додасть політичного відтінку, але хочу наголосити, що Схід і Захід — разом. Ваші церкви з великою любов'ю допомагали, коли на тілі України з'явилася кривава рана. Дякую місіонерам «Голосу надії», які служать у нас, на східній Україні!». Єпископ закликав усіх служителів «боротися за віру євангельську».

Ще одну проповідь виголосив гість із Білорусі Сергій Поднюк, звернувши увагу присутніх на важливість богопізнання і тісних взаємин з Творцем. «Стосунки з Богом потребують особистісного виміру, потребують зусиль і бажання, — підкреслив служитель. — Якщо ми любимо Бога, то будемо присвячувати час для спілкування з Ним. А найсильніші стосунки — ті, які засновані на любові».

Завершальну промову виголосив Михайло Паночко. Старший єпископ говорив про те, як важливо цінувати братство, хоча це бувало й непросто. «Я дякую Богу, що Він дав мені уже 21 рік служити нашому братству, такому різнокаліберному... — сказав Михайло Степанович. — Ми різні, але це не привід судити один одного. Сильні повинні допомагати слабшим, а не гордувати ними. Шануймо братство, бо воно — Христове! Благословляймо, підтримуймо один одного, довготерпімо!».

Ювілейне богослужіння завершилося гучною багатоголовою молитвою. Атмосферу братерського спілкування доповнили молодіжний хор церкви Христа Спасителя, гурт «Левит» та оркестр з церкви Горохова.

Наступного року Українська Церква Християн Віри Євангельської святкуватиме ще одну круглу дату — 100-річчя п'ятидесятирічного руху в Україні. Урочистості заплановані на травень 2020 року.

Дмитро Довбуш.

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ СВЯТО ПОДЯКИ БОГОВІ ПРОЙДЕ У НОВОМУ ФОРМАТІ: РЕПЦУ РОЗВИВАЄ КУЛЬТУРУ ВДЯЧНОСТІ

13 травня в Києві відбулося чергове засідання РЕПЦУ під головуванням старшого єпископа УЦХВЄ Михайла Паночка. Учасники засідання обговорили ряд питань державно-конфесійних стосунків.

Зокрема, обговорювали законопроекти щодо впорядкування капеланства. Як відомо, в парламенті зареєстровано сім законопроектів з цього питання. Запрошений на засідання координатор міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» Павло Унгурян поінформував присутніх і про інші ініціативи та напрацювання щодо розвитку стосунків Церков та держави.

Підтримуючи діяльність оргкомітету Дня подяки, учасники засідання проаналізували стан підготовки до свята, яке цього разу матиме дводенний формат і триватиме 14-15 вересня. Планується, що цього року ще більше киян та гостей міста зможуть долучитися до урочистого богослужіння,

мистецьких, сімейних, спортивних та інших заходів.

Відповідно до порядку денного було обговорено діяльність Громадської спілки «Всеукраїнський собор», розвиток зовнішніх контактів Ради тощо.

НА РІВНЕНЩИНІ НА ВЕЛИКОДНІ СВЯТА ПОСВЯТИЛИ ДВА МОЛИТОВНІ БУДИНКИ

29 квітня, на другий день Пасхи, старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко відвідав село Жадень, що в Добровецькому районі на Рівненщині (пастор Володимир Надольський), де відбулося посвячення дому молитви.

Церква в цьому селі нараховує близько ста членів, однак присутніх на святі було значно більше, адже будувати новий дім молитви вірянам допомагали друзі з різних місць. Серед них Карло Легкий, виходець із Жадня, який нині мешкає у Сполучених Штатах, та багато інших.

Вітаючи присутніх, Михайло Паночко та старший пресвітер області Олександр Коток поділилися словом та помолилися за посвячення нового дому молитви. Після цього старші служителі відвідали церкву у селі Ясногірка Рівненської області (пастор Олександр Кузьмич), де провели вечірнє служіння.

Наступного дня, 30 квітня, відбулося відкриття ще одного нового дому молитви — у селі Дроздинь Рокитнянського району Рівненської області (пастор Андрій Огієвич). У селі, що розташоване під самим білоруським кордоном, церква ХВЄ налічує понад 440 членів.

Оскільки попередній дім молитви був затісний, вирішили будувати новий. На його відкриття прийшли не тільки місцеві віряни, але й голова територіальної громади, райдержадміністрації, місцеві підприємці. Були й православні мешканці села, які теж сприяли будівництву нового дому молитви — усього на відкритті побували близько тисячі людей. Це засвідчує неабиякий авторитет місцевої церкви в селі, зазначив старший єпископ Михайло Паночко, який разом з Олександром Котком здійснив молитву за посвячення молитовного дому.

ДРУГ ІСУСА

Надійних і вірних друзів стає дедалі менше. Це тільки в соціальних мережах можна побачити сотні, а то й тисячі друзів. У реальному житті такого не буває.

Дружба — це безкорисливі відносини, ґрунтовані на щирості, любові, чесності, повазі, розумінні, відданості, взаємних симпатіях, спільних інтересах і захопленнях. Друг бачить і сильні, і слабкі наші сторони. Проте він ніколи не буде використовувати наші слабкості проти нас. Наша таємниця для нього — святе.

Божа мудрість багато навчає про дружбу: «Правдивий друг любить за всякого часу, в неволі ж він робиться братом» (Пр. 17:17), «Хто шукає любови — провину ховає, хто ж про неї повторює,

розгонює друзів» (Пр. 17:9), «Не дружись із чоловіком гнівливим, і не ходи із людиною лютою, щоб доріг її ти не навчився, і тенета не взяв для своєї душі» (Пр. 22:24-25), «Людина, що другові своєму підлегує, на стопах його пастку ставить» (Пр. 29:5). У народі ж говорять: «Скажи, хто твій друг, і я скажу, хто ти».

А як стати другом Богові? Про Авраама читаємо: «Чи хочеш ти знати, о марна людино, що віра без діл — мертва? Авраам, отечь наш, чи він не з діл виправданий був, як поклав був на жертівника свого сина Ісака? Чи ти бачиш, що віра допомогла його ділам, і вдосконалилась віра із діл? І здійснилось Писання, що каже: «Авраам же ввірував Богові, і це йому зараховане в праведність, і був названий він другом Божим» (Як. 2:20-23).

Авраам був готовий йти за Богом, не

знаючи, куди Він його поведе. Довгоочікуваного єдиного сина, якого отримав за обіцяною Бога, готовий був віддати в жертву. Авраам в усьому покладався на Господа. Бог ділився з другом Авраамом Своїми намірами: «А Господь сказав: «Чи Я від Авраама втаю, що Я маю зробити?» (Бут. 18:17). У друзів Бога є перевага — знати Його задуми, а відтак розуміти, що їх очікує в перспективі.

Не погоджуючись із знищенням Содому та Гоморри, Авраам заступається за них, аргументуючи це тим, що добре знає, Який Бог: «Не можна Тобі чинити так, щоб убити праведного з нечестивим, бо стане праведний як нечестивий, цього ж не можна Тобі! Чи ж Той, Хто всю землю судить, не вчинить правди?» (Бут. 18:25). Авраам розумів, з Ким має справу: «Оце я осмілюсь був говорити до Господа

свого, а я порох та попіл» (Бут. 18:27).

Згадаймо іншого біблійного персонажа, який був справжнім другом Ісуса Христа, — апостола Івана. Іван називає себе учнем, «якого любив Ісус». Під час Таємної вечері Ісус заговорив про зрадника. «При столі, при Ісусовім лоні, був один з Його учнів, якого любив Ісус» (Ів. 13:23). Петро, знаючи, що від друга немає таємниць, просить Івана: «Запитай, хто б то був, що про нього Він каже?». І, пригорнувшись до лона Ісусового, той говорить до Нього: «Хто це, Господи?». Ісус же відказує: «Це той, кому, умовивши, подам Я куска». І, вмовивши куска, подав синові Симона, Юді Іскаріотському!» (Ів. 13:23-25).

Наближався момент хресної смерті Спасителя. Він знав: серце матері буде розбите горем, вона потребуватиме особливої опіки та турботи. «Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: «Оце, жоно, твій син!». Потім каже до учня: «Оце мати твоя!». І з тієї години той учень узяв її до себе»

(Ів. 19:26-27).

Відносини Ісуса й Івана були зразком чоловічої дружби. Не випадково апостол Іван став євангелістом любові.

«Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх. Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідую. Я вже більше не буду рабами вас звати, бо не відає раб, що пан його чинить. А вас назвав друзями Я, бо Я вам об'явив все те, що почув від Мого Отця» (Ів. 15:13-15).

Люди кажуть: «Друг мого ворога — мій ворог». Щось подібне ми знаходимо в словах Ісуса: «... чи ж ви не знаєте, що дружба до світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Ми не можемо залишатися друзями Ісуса, якщо приятелюємо зі світом. Спектр наших інтересів повинен відповідати Божому баченню та бажанням: «Я приятель всім, хто боїться Тебе, й хто накази Твої береже!» (Пс. 118:63).

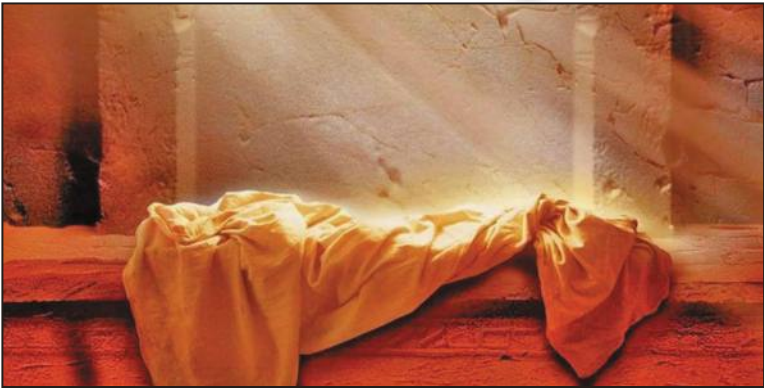
Ігор Крошук.

Макс ЛУКАДО

Якщо скласти список тем, що наганяють смуток, то погребальні речі опиняться десь між ревізіями податкової і тривалим лікуванням зубів.

Нікому не подобається обговорювати це. Більшість людей не обговорює погребального одягу. Однак апостол Іван був винятком. Запитайте його, і він розповість вам, як сталося так, що він побачив у погребальних пеленах символ тріумфу. Ні, не завжди він дивився на них таким поглядом. Будучи речовим доказом смерті його найкращого друга, вони здавалися символом трагедії. Але в першу пасхальну неділю Бог узяв одяг смерті й обернув на символ життя.

Бог і нині може обернути будь-яку вашу трагедію на тріумф, якщо ви погодитеся почекати. Іван розповів би вам про страшну для нього п'ятницю, коли боязкі за життя Христа, але сміливі після Його смерті Йосип та Никодим прийшли, щоб послужити Ісусу і поховати Його. Піднялися на пагорб, несучи погребальні пелени. Пилат дав дозвіл. Йосип Ариматейський віддав могили. Никодим приніс пахощі та пелени...

Доки не було цих пелен і не було могили, залишалася надія. Але погребальні речі почали гасити надію. Вони були нагадуванням того, що його друг і його майбутнє обвиті пеленами і покладені в могилу, до якої привалено камінь. Та Іван все ще залишався в Єрусалимі. Чому? Чи чекав він воскресіння? Ні. Він знав, що уста Ісуса замовкли назавжди, а Його руки нерухомі. Він не чекав недільного сюрпризу. Тоді чому він залишився в Єрусалимі? Хто міг гарантувати, що люди, котрі розпізнали Христа, не прийдуть за Ним? Чому він не пішов з міста? Може, турбувався про матір Ісуса? Або ж залишився

тому, що йому нікуди було йти.

Для багатьох Ісус був чудотворцем. Для деякого – наставником і вчителем. Для інших – надією Ізраїлю. Але для Івана Він був усім цим і навіть більше – для Івана Він був другом. Іван був поряд з Ним у горниці. Був поряд у Гетсиманському саду. Був біля підніжжя хреста під час розп'яття і не спішив відійти від Його могили після похорону.

Чи розумів він Ісуса? Ні. Чи був задоволений тим, що Ісус зробив? Ні. Але чи залишив він Ісуса? Ні!

А як щодо вас? Що робите ви, коли опиняєтеся десь посередині між вчорашньою

трагедією і завтрашнім тріумфом? Покидаєте Бога чи залишаєтеся поряд з Ним? Іван вирішив залишитися, і тому він побачив чудо.

Ще на світанку Петру та Івану повідомили новину: «Тіло Ісуса зникло!». Марія подумала, що то вороги Ісуса забрали Його тіло. Двоє учнів одразу ж побігли до гробниці. Іван, перегнавши Петра, прибіг першим. Те, що він побачив, настільки здивувало його, що він зупинився перед входом.

Що він побачив? Погребальні пелени згорнуті і складені. Як таке могло статися? Якщо тіло забрали друзі, то чому вони не взяли пелени? Якщо вороги, то хіба вони не зробили б так само? Якщо ж для чогось друзі чи вороги зняли ці пелени з тіла, то хіба вони так старанно складали б їх? Звичайно ж, ні! Та якщо тіло вкрали не друзі чи вороги, то хто тоді зробив це?

Іван задавав запитання, які привели його до відкриття. Він побачив і повірив (див. Ів. 20:8). Через символ смерті Іван зміг побачити силу життя. Бог використав щось сумне, щоб змінити життя. Він часто так чинить.

В Його руці порожні посудини на весіллі стають символом сили. Лепта вдома стає символом щедрості. Грубі ясла у

Вифлеємі – символом Його відданості. А зброя смерті – символом Його любові.

Тож чи варто дивуватися, що Він бере погребальний одяг і перетворює його на смисл життя? Чи може Бог щось схоже зробити у нашому житті? Чи може Він те, що нині стало символом смерті, обернути на символ тріумфу? Може! Нам просто треба зробити те, що зробив Іван, – не відходити від Нього.

«Тим, хто любить Бога, все допомагає на добро» (Рим. 8:28). Іван любив Ісуса. Він не завжди розумів Його і не завжди погоджувався з Ним, але любив. І саме через це він залишився поряд.

Біблія каже, що все допомагає на добро тим, хто любить Бога. А тепер замініть слово «все» на символ вашої трагедії. Для апостола Івана це звучало б так: «Погребальні пелени служать на добро тим, хто любить Бога».

Як би цей вірш звучав для вас? Якщо Бог зміг змінити життя Івана через трагедію, то, можливо, Він використовує трагедію, щоб змінити й ваше життя? Як би важко не було в це повірити, вас від воскресіння, можливо, відділяє лише субота. Може, ви на відстані всього кількох годин від дорожочинної молитви зміненого серця: «Боже, задля мене Ти зробив усе це?».

ГОСПОДЬ – ПАСТИР МІЙ!

«Сашо! Почитай «Євандель»!» – підвівся на ліжку дід, підтягнувшись за прив'язану до дужки стару панчохо.

«Ніколи мені, уроки треба робити! – відмахнувся Сашко, збираючись йти на вулицю до хлопців. – «Потім почитаю».

Дід мружив незрячі очі, ображено стискав губи, ривками опускався на подушку, пропускаячи панчохо через стиснутий кулак. Сам би почитав, та очі не бачили. Кілька місяців тому перестали допомагати окуляри зі скельцями завтовшки з півсантиметра. Катаракта білою плівкою затягувала очі. Він устиг трохи почитати «Євандель» – лише два роки як увірував у Бога, покаявшись на одному з домашніх спілкувань в їхньому будинку, котрі збирала його дружина, Парасковія.

Бабуся Параска була віруючою вже давно, років 15, а от дід Семен до останнього не хотів «записуватися в їхню віру». Не був він ані безбожником, ані православним – жив, як усі пересічні люди. Дружині не забороняв вірувати, але сам не цікавився. Ніколи було, все працював: то в колгоспі, то на залізниці. Побачив всяке на своєму віку: і колективізацію, і розкуркулення, і важку військову пору, під час якої вберегла залізнична «броня». І якось за всі ці роки навчився не переживати, не думати. Просто жити – і все. Діти їхні давно завели свої сім'ї, мали своїх дітей, а дехто – вже й онуків. Дід Семен із бабусяю Параскою жили в маленькому будиночку в центрі села.

З онуків найчастіше бував у них Сашко, білявий одинадцятирічний хлопчина, гладкий, схожий чимось на kota, але напрочуд рухливий і хуліганистий. У його нестриженої голови нерідко виникали несподівані ідеї: прибити цвяхами до підлоги дідові калаші там, де вони зазвичай стояли, – біля дверей (це було, коли дід ще бачив і виходив на вулицю). Однак хлопець не був злим, а експериментував на підручних засобах, «вивчаючи світ», як казала бабуся.

Одного разу, прийшовши з церкви після богослужіння, на якому проходила вечерея Господня, Сашко, натхнений побаченим, зважився сам викласти вечерю

дідові. Окраєць із хлібниці цілком підійшов на роль хліба, проблема з вином була вирішена за допомогою кавунового соку, вичавленого в кухоль. Але дід, не перейнявшись, мабуть, особливим почуттям до того, що відбувалося, залпом випив увесь сік, чим викликав бурхливе незадоволення новоявленого пастиря.

Дід любив онука. Любив за щирі витівки, за спритність та кмітливість. Сашко теж любив діда, хоча ще й не розумів цього.

Його любов виражалася у нездатності ображатися і таїти зло, у стійкому відчутті себе частиною дідового товариства, що походило звідкись зсередини, з душі. Після того, як дід перестав бачити, Сашко частенько брав Новий Заповіт і читав йому притчі про доброго самарянина, про блудного сина, псалми й навіть Одкровення. Псалми самі собою заучувалися напам'ять, і скоро він почав цитувати їх.

– Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду! – голосно промовляв прямо в дідове вухо, стоячи колінами на ослоні, приставленому до ліжка.

– Ти не балабонь, виразно читай! – вимагав дід.

– На пасовиськах зелениз оселить мене, на тихую воду мене запровадить! – продовжував читець, з силою натискаючи на слова.

– Добре, на тихую воду – то тиша! – міркував у паузі дід. – Читай далі!

– Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого...

Слова Писання, здавалося, проникали дідові в самісіньку душу, зачіпали його. Коли Сашко читав про блудного сина, дід витирав сльози й зітхав:

– Але ж правду пишуть! Все розтратив-розпустив! І порожній прийшов, ось я вам! – журився він. – А я? Адже теж блукав, поки Бог мене не зустрів!

Однієї ночі дідові зробилося зле. Він лежав на подушці, закинувши голову, важко дихаючи й постогнучи. Бабуся метушилася, шукаючи потрібні таблетки. Сусідка побігла до сільради викликати по телефону «швидку».

Сашко прокинувся від метушні, виліз із ліжка і, стоячи поряд із дідом, злякано спостерігав за ним. Дід Семен дивився у стелю широко розкритими очима. Його сиве волосся безладно стирчало усебіч, неголені щокі запали всередину, проявляючи рельєф вилиць, губи ворухилися в шепоті. Сашко присунувся ближче, щоб розчути, що ж шепоче дід.

– Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості... – переривчасто видихав дід. – Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!

«Швидка» не їхала. Повернулася з сільради сусідка. Разом із бабусяю присіла на ліжко навпроти дідового. Дід переривчасто дихав: видно було, що життя в ньому відчайдушно бореться з нападком задухи, ледь ухилиючись від «смертної темряви». Сашко раптом зрозумів, що дід помирає. Він ніколи не бачив його таким. Якесь сірість, загостреність проступила на обличчі, руки розслаблено лежали вздовж тіла.

Усі забігали, заметушилися, прибігли сусіди. «Швидка», нарешті, приїхала. Сашка відтіснили від ліжка, відправили до іншої кімнати. Рух тривав з півгодини, потім усе стихло. Лікар у білому халаті й чорних черевиках, із валізкою в руках пройшов до «уазика». Сусіди розійшлися. Сашко обережно зазирнув до кімнати. Дід лежав у тому ж положенні, із задертою головою. Дихання стало тихішим і рівнішим.

Через тиждень, під час другого нападу, дід Семен помер. На кришці його труни білою фарбою написали: «Господь – то мій Пастир». Бабуся Параска говорила, що це були його останні слова.

Володимир Ворожцов.

ІСТОРІЯ МОГО КОХАННЯ

Одного разу я закохалася. Я й зараз чітко пам'ятаю, як це було. Я ніколи в житті не зустрічала нікого, подібного до Нього. Він був зовсім не схожий на інших – чуйний, турботливий, жалісливий. Спочатку мені здавалося, що така людина, як Він, мала бути гордою. Але чим ближчим Він ставав, тим краще я розуміла, що в Ньому немає ні краплі гордині. Він ніколи не прагнув бути першим і, хоча друзі боготворили Його, Він ніколи не користався з їхньої приязні. Навпаки, поводився так, ніби всім винен. Він був небагатий, та ніколи й не прагнув до багатства. Він не шукав і не завойовував слави. Однак йому було просто необхідно знати, що я вірю в Нього.

Він був настільки розумний, що іноді мені навіть здавалося, що я не розумію Його. Але минав час, і все, що Він говорив, ставало настільки ясним і зрозумілим, що я всміхалася сама до себе, дивуючись, як не могла зрозуміти цього відразу.

У Нього була незвичайна риса характеру – бачити в людях хороше. У всіх людях. У кожній окремій людині. Навіть у тих, хто, як мені здавалося, цього не заслуговував. Я засуджувала їх, а Він – ні. Навпаки, Він ставився до них із таким співчуттям, що іноді я навіть починала ревнувати. Тоді Він навчив і мене бачити в людях хороше. Сталося це не відразу, але мені поступово почало вдаватися дивитися на людей, не помічаючи їхніх недоліків.

Мені здається, поруч із Ним я ставала кращою. А це ж прекрасно, коли спілкуєшся з людиною і не відчуваєш докорів сумління, коли від кожної проведеної разом хвилини отримуєш щось цінне і стаєш чистішою, кращою.

Він бачив людей наскрізь, і мені іноді навіть здавалося, що Він може читати їхні думки. У Нього було багато друзів. І було багато ворогів. Він завжди намагався допомогти, ніколи не відвертався, не йшов геть. Він ніколи не скаржився, хоча дуже часто втомлювався.

Він був ніжним і дуже любив дітей. Та й вони бігли до Нього як до рідного батька. Він був мужнім і сміливим. Не боявся говорити правду в очі. І, незважаючи на м'якість, завжди був дуже відкритим і прямотинним.

Він дуже любив розповідати про Свого Батька. Говорив, що Батько просто чудовий, і з його розповідей я зрозуміла, що Він дуже схожий на Батька.

Він був непередбачуваним. Умів дивувати. Його сюрпризи були настільки

несподіваними, що я досі не можу зрозуміти, як це йому вдавалося.

Він ніколи не поспішав, не метушився, не ображав мене Своєю неувагою. Він завжди вислуховував до кінця. Коли щось турбувало мене, Він одним словом розвіював усі мої сумніви.

Він був зі мною, коли мені було боляче. Він брав мене за руку, і від цього ставало легше. Я знала: Він любив мене.

Я відчувала це всією своєю свідомістю і серцем. Він доводив це щохвилини. І все-таки, як кожний закоханий, мені було цікаво, на що Він готовий заради мене.

І Він показав мені. Заради мене Він... помер. Помер заради того, щоб я могла жити. Він довів, що Його любов до мене – не просто слова.

Відтоді я не перестаю думати про Нього. Він займає усю мою свідомість, усі мої почуття і розум. Кожну хвилину свого життя я мрію бути схожою на Нього. Перш ніж щось зробити, я намагаюся уявити, що б зробив Він на моєму місці.

Це – справжнє кохання. Я бачу це по тому, що з кожним днем воно не згасає, а розгорається дедалі сильніше. І це не спогади про минуле. Адже найкраще в нас це попереду.

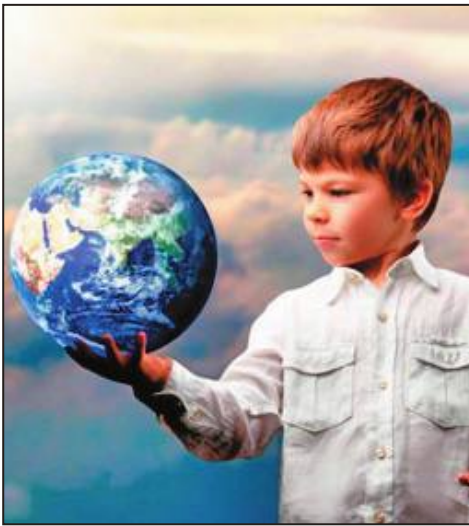
Я знаю, що Він незмінно чекає зустрічі зі мною. Там, на небесах. Він бачить мене і зараз. Я знаю, що промине зовсім небагато часу, і Він забере мене до Себе. І там ми нарешті поговоримо про все, що зараз мені незрозуміло і про що мені так хочеться запитати в Нього. Хоча мені здається, що коли я побачу Його обличчя, сама все зрозумію.

Ну, і найголовніше! Мені дуже кортить побачити Його Батька. Він обіцяв мене з Ним познайомити.

І. О.

ІСТИННА СУТЬ ДІТЕЙ БОЖИХ

Прагнення до миру притаманне не лише християнам. Усі люди бажать миру. Премію миру, яку заснував шведський винахідник і промисловець Альфред Нобель, щорічно присуджують тому, хто «найбільше і найкраще сприяв братерству між народами... і тим самим приніс за попередній рік найбільшу користь людству». Список лауреатів Нобелівської премії миру вражає. Назвемо лише деяких: Альберт Швейцер, Мартін Лютер Кінг, Віллі Брандт, мати Тереза, Нельсон Мандела, Ясір Арафат, Барак Обама.

Оскільки бажання миру вважається розумним і гідним життєвим принципом, багато знаменитостей люблять покрасуватися в ролі борця за мир. Бажання миру в усьому світі – неодмінний девіз будь-якої топ-моделі. Але як би людина не боролася за мир, успіх у цій справі доволі скромний: історія людства переповнена насильствами, стражданнями, війнами і смертю!

Чому ж так важко або навіть неможливо встановити й зберегти мир, хоча цього, в принципі, бажає кожна людина? Чому замість миру ми постійно бачимо ненависть, фанатизм, жадання помсти? Може, світ усе-таки не бажає миру?

Звернімося за відповіддю до Божого Слова. А воно не тільки називає причину невдач у намаганнях забезпечити мир, але й відкриває шлях до істинного миру.

Християни не завжди мають мир

Перш ніж судити про світ, перевірмо самих себе у світлі Слова Божого (див. Рим. 2:1-4, 21-24; 1 Кор. 11:31-32; 1 Петр. 1:7). Часто життя наших церков не відрізняється від справ і вчинків у державних установах. Чути про напружені взаємини й розколи, про сварки й ворожнечу між братами й сестрами по вірі. Церкви розділяються, брати й сестри розлучаються й ідуть кожен своєю дорогою.

І причини ворожнечі далеко не завжди мають богословський характер. Найчастіше вони викликані особистими, земними, низинними мотивами, які завдають великої шкоди, проте часто видаються за «благочестя», за турботу про благо церкви, як служіння Богові. Влучно підмітив у своєму посланні Яків: «Звідки війни та сварки між вами? Чи не звідси, – від ваших пожадливістей, які в ваших членах воюють? Бажаєте ви – та й не маєте, не маєте, бо не прохаєте, прохаєте – та не одержуєте, бо прохаєте на зле, щоб ужити на розкоші свої» (Як. 4:1-3).

Яків називає причину відсутності миру. Її слід шукати в самій природі пропашої, грішної людини, у серці егоїста, що живе лише заради свого власного добробуту й задоволення своїх власних бажань і прагнень. Кожний, хто стоїть у нього на шляху,

– його ворог. Проблема – у гріху зарозумілості та себелюбства. Тому так важливо усвідомити слова Ісуса: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть» (Мт. 5:9).

Контекст сьомої заповіді блаженства

Щоб правильно зрозуміти цей вірш, потрібно дотримуватися найважливішого правила тлумачення Біблії – врахувати контекст. Читаючи цей вірш, можна дійти висновку, що кожен, хто бореться за мир, отримає статус Божого сина чи доньки, навіть ті, хто не має жодного відношення до християнської віри. Таке вчення про загальне спасіння дуже поширене й популярне, причому не тільки в ліберальному, але вже й у євангельському таборі. Тоді і Віллі Брандт, і Ясір Арафат, і Барак Обама можуть бути впевнені у своєму спасінні на тій лише підставі, що явили себе в цьому світі як «миротворці». Однак це не відповідає істині. Таке тлумачення суперечить Біблії. Коли не враховується контекст, Слово Боже спотворюється.

Так само, як не всі вбогі духом успадкують Царство Небесне (див. Мт. 5:3), і не всіх засмучених потішить Бог, так само й статус Божої дитини не дається автоматично лауреатам Нобелівської премії миру.

У заповідях блаженства Ісус говорить про духовний вимір Царства Божого! Тому було б неправильно вкладати в цей текст поняття природної схильності людини до гармонії та миру. Як уже було сказано, бажання жити в мирі притаманне більшості людей. Винятки бувають. Є люди, які за своєю природою просто не виносять сварок і тому уникають будь-яких сутичок. Але це означає водночас і терпимість до несправедливості та зла. Миротворець, про якого йдеться в Нагірній проповіді, не такий. Навпаки, Слово Боже закликає нас ненавидіти й викривати гріх (див. Еф. 5:1-14).

То хто ж такий миротворець, про якого говорить Ісус?

Структура і взаємозв'язок заповідей блаженства

Заповіді блаженства становлять основу Нагірної проповіді, в якій Сам Цар розкриває сутність дітей Божих і Свого Царства. Людина, що не відповідає сутності блаженного, описаній у заповідях блаженства, не може увійти до Царства Божого.

Згадаймо першу заповідь блаженства (Мт. 5:3). Ісус говорить, що людина, яка не усвідомлює свого духовного банкрутства перед Богом, не успадкує Царства (пор. Лк. 18:18-26).

Або, іншими словами, той, хто визнає, що він «провалився» перед Богом, має передумови для одержання Царства Божого та Його праведності. Чому? Тому що це дар милості Самого Царя всім, хто підкориться цьому вироку.

На усвідомленні цього факту базується й друга заповідь блаженства (Мт. 5:4), і всі наступні. За усвідомленням духовного банкрутства йде скорбота через своє безнадійне становище. Маються на увазі сльози покаяння та жалю, а не сльози, завдані стражданнями в цьому світі. Отже, перша

заповідь блаженства змальовує усвідомлення власної неспроможності та гріховності, а друга – скорботу через цей стан і каяття! Такий взаємозв'язок між окремими заповідями блаженства, і лише контекст визначає, що саме висловлює кожна з них. Таким чином, сьома заповідь блаженства має своє конкретне місце й свою значимість.

Чисте серце істинного миротворця

З огляду на попередню заповідь (Мт. 5:8), миротворцем може бути тільки людина, чиста серцем. Без чистого серця це неможливо. Чому? Це ми бачимо в біблійному контексті поняття «серце». Узагальнюючи, можна сказати, що «серце» означає не романтичні почуття любові (як це часто розуміють сьогодні), але внутрішній світ людини. Серце – місцезнаходження розуму й думок, прийняття рішень (пор. 1 М. 6:5).

Тому людина потребує нового серця – серця, що здатне і хоче жити за заповідями Божими (пор. Єр. 31:31-34; Єз. 36:25-27; Рим. 8; 1 Ів. 2:20-21; 27).

Заповіді блаженства описують не душевну (природну) людину, яка не отримала від Бога через Його Духа нового серця. Жодна душевна (природна) людина не може бути істинним миротворцем. На це здатна лише відроджена людина!

Чи справді миротворці щасливі?

Як і в інших заповідях блаженства, Ісус називає людину справді щасливою, якщо вона – миротворець, і відразу ж, як і в усіх попередніх заповідях, стає очевидним контраст порівняно зі світом.

Людині, яка намагається встановити мир, не позаздриш. Вона неминуче потрапляє в конфлікт між сторонами й тим самим залучається до сварки й ворожнечі. І невдовзі вона вже не тільки посередник і миротворець, але й учасник, який відчуває на собі всю силу ненависті та ворожнечі.

Чому ж Ісус говорить, що миротворці – блаженні люди? Відповідь знаходимо в другій частині вірша: «... бо вони синами Божими стануть».

Заповіді блаженства за своїм жанром дуже нагадують псалми. За допомогою стилістичного прийому єврейського паралелізму зміст першої частини поетичної мови пояснює, підкреслює, доповнює або підхоплює і продовжує друга частина. У нашому випадку слова «блаженні миротворці» уточнюються словами «бо вони синами Божими стануть».

Хто такі сини Божі? Виразом «сини Божі» Ісус говорить, що миротворець відображає природу та характер Бога. Це вкрай дивно й до того ж дуже важливо! Християнин носить у своєму серці сутність Божу (пор. Рим. 8:9, 14-16). Як наслідок, його думки, почуття та бажання орієнтовані на Бога й відображають Його думки, почуття та бажання.

Цю істину Ісус глибше розкриває в наступних віршах Нагірної проповіді (Мт. 5:38-48). Зверніть увагу на те, що й тут Ісус підкреслює любов до ворогів і молитву за них як сутність дітей Божих. Не мстити, давати більше, ніж від тебе вимагають, любити свого ближнього, як самого себе, – це не питання добра і зла. Йдеться про досконалість у здійсненні любові Божої. Але виконати цю вимогу спроможні тільки діти Божі. Тому що Дух Божий вилився в серця їхні й пронизує їхні думки та рішення. Вони переймають погляди й мислення Христа, і це й тільки це робить їх синами Божими!

Сутність Бога проявляється у примиренні

лівих християни не можуть бути утискуваною групою, для них вони не жертви, вони не звикли ототожнювати жертв із провідною релігією Європи, яка і сформувала Західну цивілізацію.

Після жахливого розстрілу в Новій Зеландії ніхто не приховував релігійної належності жертв і мотиву злочинця здійснити теракт саме проти релігійної групи.

Натомість реакція світу на вибухи в церквах Шрі-Ланки не відзначилася однозначністю в релігійній мотивації злочинців. Amnesty International не виступає із заявами про небезпеку радикального ісламу та злочини на ґрунті релігійної ненависті, натомість закликає побоювати «ісламофобію». Поряд з цим інші ліві «правозахисники» відкрито ігнорують той факт, що найбільш переслідувана

Багато текстів у Біблії говорять про цю сутність Бога. Вони показують наміри Бога як мирні наміри, наміри, спрямовані на добро. У Книзі пророка Ісаї (9:5-6), наприклад, нам сповіщається про Князя миру, Який прийде і встановить Царство Боже. Це Царство – Царство миру! Ми знаємо, що тут ідеться не про кого іншого, як про Ісуса Христа.

Або, наприклад, чудовий текст у пророка Єремії (29:11). Велику вітху дає нам цей текст сьогодні, відкриваючи Божі наміри щодо нас! І апостоли не втомлюються називати Бога Богом миру (пор. Рим. 15:33; 16:20; 1 Кор. 14:33; 2 Кор. 13:11; Фил. 4:9; 1 Сол. 5:23; Євр. 13:20).

Таким чином, Святе Писання відкриває нам дії Божі як пропозицію людині шляхів примирення та миру. Ця істина прекрасно сформульована в Другому посланні до коринтян (5:18-21). Навряд чи в якому іншому місці Писання дається таке влучне визначення цієї істини: «Усе ж від Бога, що нас примирив із Собою Ісусом Христом і дав нам служіння примирення, бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення. Оце ми як послы замість Христа, ніби Бог бажає через нас, бажаємо замість Христа: примиритись з Богом! Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!».

Примирення й мир стали можливі тільки в Сині Його Ісусі Христі, Князі миру! Про яке примирення та мир говориться в цих віршах? Не про соціальне чи політичне. Слово «мир» у біблійному контексті означає дещо більше, ніж просто відсутність війни. Значення його шукати слід у єврейському слові «шалом». Воно має на увазі мир від Бога і з Богом. Боже спасіння!

У Посланні до ефесян маємо наочне розкриття цієї істини. Там говориться: «Він бо наш мир» (Еф. 2:14). Ісус Христос прийшов у цей світ саме як Миротворець. Своєю подвигом на хресті Він усунув ворожнечу між Богом і людиною. І цим подвигом примирення об'єднав усіх, що ввірували в Нього й стали дітьми Божими, в одну сім'ю, у Своє Тіло, як Писання називає Церкву. Він зробив мир можливим!

Якщо я вірю, що Ісус помер за всі гріхи, мої та інших людей, то чи можу не прощати якийсь гріх іншій людині? Чи маю я право на помсту й відплату? Ні, адже Ісус помер за всі гріхи – минулого, сьогодення й майбутнього!

Ісус – Миротворець, і Його приклад ми повинні наслідувати. Біблія багаторазово закликає нас жити, маючи «ті самі думки, що й у Христі Ісусі» (пор. Фил. 2:1-11).

Справи синів Божих – звіщати мир

Миротворець – це насамперед той, хто звіщає Євангеліє примирення людини з Богом через здійснену Ісусом справу спасіння. Той факт, що це служіння більшості людей відкидає і що миротворцеві доводиться стикатися з ненавистю і ворожістю щодо себе, стає очевидним у наступній заповіді блаженства (Мт. 5:10). Проте ми, як миротворці, покликані наслідувати нашого Господа Ісуса Христа і невинно й наполегливо пропонувати людям мир Божий, закликаючи їх: «Примиритесь з Богом!».

Миротворець – не той, кому хотілося б мати мир, а той, хто зберігає його. Це людина, в якій відбивається сутність Бога. Миротворець усіма силами прагне зберегти мир в Тілі Ісуса – Його Церкві. Будучи такими миротворцями, ми зможемо відобразити сутність Ісуса Христа в нашому житті.

В. Ц.

ПРО ЩО МОВЧИТЬ ЗАХІД? Подвійні стандарти політкоректності

Масштаб і цинічність теракту на Шрі-Ланці, що стався 21 квітня якраз під час Великодніх богослужінь, вражають. А ще вражає мовчання світу з цього приводу. Після вбивства 253 людей (серед яких 43 дітей) ми не побачили відповідної реакції ні світових медіа, ні ключових політиків.

Сотні вбитих християн не зробили резонансу, провідні світові лідери не випереджують один одного із заявами про засудження радикального ісламу, не кажучи вже про публічну оцінку його історії та терористичної діяльності ісламістів на Близькому Сході і в Європі. Для ЗМІ ця тема – табу, і навіть масштабні теракти, як-от на Шрі-Ланці, не можуть

змінити політичний тренд не компрометувати іслам як релігію.

Весь світ був шокований фотографією трирічного хлопчика, що затонув у Середземному морі, коли разом з батьками прямував до Європи; ми бачили справжній медіашторм після теракту в Новій Зеландії (що, звичайно, піднімало на поверхню як теракт Андреа Брейвіка,

так і різноманітні звинувачення правих у «розпалюванні ворожнечі»).

Що ж відбувається після страшною серії вибухів на Шрі-Ланці? Окрім заяв зі співчуттями, не видно практично нічого. Мейнстрімні ЗМІ не ставлять цю подію в центр уваги, політики обмежуються короткими заявами чи просто твітами. І як взагалі розуміти заяви зі співчуттями від лідерів демократів у США? Барак Обама та Гіллари Клінтон висловили співчуття не християнам, а «великодним шанувальникам» (Easter worshippers). «Великодні шанувальники» – це евфемізм, який використовують люди, котрі не хочуть вживати слово «християни». У свідомості

Бувають у житті періоди, які називають чорною смугою. Коли обрушуються труднощі у вигляді хвороб, поневірянь, смерті близьких людей, депресій, розчарувань.

Що робити за таких обставин? Як пережити страждання і втрати?

Деякі люди у важких обставинах відкривають для себе джерела благословень. Таким був Давид. В одному з його псалмів читаємо: «Блаженна людина, що в Тобі має силу свою, блаженні, що в їхньому серці дороги до Тебе, ті, що через долину плачу переходять, чинять її джерелом, – і дощ ранній дає благословення!» (Пс. 84:6-7). Але як взяти щось важливе й корисне у скрутних ситуаціях?

Коли д-р Вільям Мун, вірний слуга Господа, був вражений сліпотою, він сказав: «Господи, я приймаю цей талант сліпоти від Тебе. Допоможи мені так використувати його, щоб при Твоєму пришесть Ти отримав Своє з надлишком». У життєвій трагедії він молився не про те, щоб Бог повернув йому зір. Він молив Господа обернути трагедію його життя на триумф Божої слави. І Бог відповів на цю молитву. Він допоміг Муну винайти абетку для сліпих, завдяки якій тисячі таких, як він, людей навчилися читати Слово Боже. Багато з них знайшли спасіння у Христі Ісусі.

Біблія повна прикладів вірних Богові людей, які в «долині плачу» відкривали неймовірні джерела. Життя Йосипа, сина Якова, – яскраве свідчення того, як Бог обернув трагедію на триумф.

Йосип жив, не маючи ні в чому потреби. Але заздрість і ревності з боку братів виявилися настільки сильними, що призвели до рішення продати Йосипа в рабство. Так колишній улюбленець долі перетворився на раба. Він став річкою.

Головне – вірність

Терплячи численні приниження та образи, син Якова продовжував зберігати вірність Богові. Перше, до чого нам необхідно прагнути, – це залишитися вірними Господу. Не мучитися думками, не шукати винних, а продовжувати йти за Спасителем.

ДОЛИНА ПЛАЧУ

Йосип не плакав у серці зло та образу на братів, інакше він міг би власти в депресію й померти від горя. Його життєвим девізом залишалося рішення бути вірним Богові за будь-яких обставин.

Якщо ми приймемо рішення залишатися вірними Богові за будь-яких обставин, ми ніколи про це не пошкодуємо. Вірність Йосипа обернулася його славою. З раба Господь підніс його до другої людини після фараона. (У ті часи Єгипет був наймогутнішою державою на землі).

«А Йосип промовив до братів своїх: «Я Йосип, ваш брат, якого ви продали були до Єгипту... А тепер не сумуйте, і нехай не буде жалю в ваших очах, що ви продали мене сюди, бо то Бог послав мене перед вами для виживання. Бо ось два роки голод на землі, і ще буде п'ять літ, що не буде орки та жнив. І послав мене Бог перед вами зробити для вас, щоб ви позostалися на землі, і щоб утримати для вас при житті велике число спасених. І виходить тепер, – не ви послали мене сюди, але Бог. І Він зробив мене батьком фараоновим і паном усього дому його, і володарем усього краю єгипетського» (Бут. 45:4-8).

Перевірте своє серце

Справжня відданість Богові проявляється у випробуваннях. Саме в труднощах ми можемо перевірити своє серце, свої мотиви прямування за Христом. У Посланні до римлян (8:28) написано: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре». Усе без винятку. Йосип не розумів, чому його ненавидять брати, чому він раб, чому він у в'язниці. Але прислухайтесь до слів цієї відданої Творцеві людини: «Бог мене сюди послав». У неймовірній «долині плачу» Йосип відкрив джерела благословень, і Господь через вірного Свого слугу врятував цілий рід, з якого вийшов весь ізраїльський народ.

Наприкінці життя Йосип сказав своїм братам: «Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре, щоб зробити, як вийшло сьогодні, – щоб заховати при житті великий народ!» (Бут. 50:20).

Ось такий фінал цієї історії. Такий славний кінець цієї «долини плачу»!

Часом йти «долиною плачу» страшно, бо невідомо, що буде далі. Один пастух переживав важкий період у житті. До нього прийшов священнослужитель, і пастух сказав йому: «Над моїм життям ніби нависла безпросвітна чорна хмара, мені дуже страшно». Служитель запитав: «Ти пам'ятаєш 23-й псалом?». – «Так! Я знаю його напам'ять». – «А четвертий вірш пам'ятаєш: «Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені?». – «Звичайно». Тоді служитель запитав: «А чи не боявся ти, коли пас вівці, що тінь від хмари, яка закрила долину, залишиться над вами назавжди?». – «Ні, я знав, що знову засяє сонце». – «Так і у твоєму житті обов'язково засяє сонце! Попереду на тебе чекає найпрекрасніше, адже ти – дитя Боже! Сам Бог тримає тебе у Своїх руках, Він проведе тебе через цю долину й виведе на світло». Ця розмова стала переломним моментом в житті пастуха.

Є й неправильна реакція на труднощі. Біблія описує життя людини на ім'я Ахітофел. Він був царським радником, і коли його пораду відкинули, дуже засмутився: «А коли Ахітофел побачив, що порада його не виконана, то осідлав осла, і встав та й пішов до свого дому, до свого міста. І він зарядив про дім свій, та й посівся, і помер, і був похований у гробі свого батька...» (2 Сам. 17:23).

Людина не витримує тягара випробувань, бо не може довірити свою проблему Богові! Дійсно, бувають настільки важкі моменти, що не хочеться жити. Однак треба пам'ятати, що за «долиною плачу» буде прекрасна сонячна долина, яку Бог приготував для нас.

Світло над «долиною плачу»

Павло пише: «А щоб я через пребагато об'явлень не величався, то дано мені в тіло колючку, – посланця сатани, щоб бив в обличчя мене, щоб я не величався. Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене. І сказав Він мені: «Досить тобі Моєї благодаті, – бо сила Моя здійснюється в немочі».

Отож, краще я буду хвалитися своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене» (2 Кор. 12:7-9).

У Павла була своя «долина плачу». В одному з перекладів сказано: «... посланець сатани, який бив його в обличчя». Павло мучився й тричі просив Бога поборити його страждань. Але Бог сказав: «Це тобі на користь, щоб ти не загордився». За допомогою цих страждань Господь оберігав Павла від гордості.

Якщо вас теж мучить «колючка в тілі» – дякуйте Богові! Можливо, і вас Господь оберігає від гордості.

У немочах радіти не просто, але Павло зрозумів, що пройшовши «долину плачу», він зможе набагато більше прославити Бога й принести користі для Божого Царства. Перебуваючи у в'язниці, він писав віруючим, які дуже переймалися цими обставинами його життя: «Бажаю ж я, браття, щоб відали ви, що те, що сталося мені, вийшло більше на успіх Євангелія...» (Фил. 1:12).

Слава хреста

Важливо зрозуміти, що страждання по-особливого наближають нас до Господа. І результатом цього буде Його слава.

Псалмоспівець каже: «Доки я не страждав, блудив був, та тепер я держусь Твого слова... Добре мені, що я змучений був, – щоб навчитися Твоїх постанов!» (Пс. 119: 67, 71).

Років вісім тому я потрапив до лікарні – були настільки сильні болі в черевній порожнині, що я непритомнів. Визначити причину гострого болю лікарі не могли. Я лежав у лікарні два тижні, але діагноз так і не встановили. Цей час нестерпних страждань був дійсно «долиною плачу». Коли стало трохи легше, я почав думати: «Чому Бог послав мене до цієї лікарні?». І незабаром зрозумів план Господа.

В один із днів у нашу палату помістили молодого чоловіка. Євгена щойно прооперували, і він дуже страждав. Я намагався за кожної можливості говорити про Христа, але Женя не сприймав моїх слів, говорив, що якби Бог існував, то не допустив би таких мук.

Коли я виписувався з лікарні, то

подарував Жені Євангеліє. Того дня не було лікаря, і мені дозволили їхати додому за умови, що я заберу виписку наступного дня. Євген засмутився через те, що нам доведеться розлучитися, але я пообіцяв зайти, коли прийду за випискою. І попросив дозволу помолитися за нього. Женя згодився, і я став на коліна й гаряче, щиро звернувся до Бога про цю душу.

Наступного дня, зайшовши до палати, я не міг повірити власним очам: Женя просто світився від щастя. Він радісно промовив: «Я почав читати Новий Заповіт, молитися, і мені стало набагато легше». Для мене така зміна була неймовірним дивом. Попрощавшись, я пообіцяв, що буду телефонувати йому. Але через два дні мені прийшло повідомлення від сусіда по лікарняній палаті (він теж виявився братом у Христі): Женя помер. Брат, який бачив останні дні його життя, сказав, що зміни, що відбулися з Женею, явно свідчили про те, що він пішов у вічність християнином. Ось тоді я зрозумів мету моєї «долини плачу». Заради цієї душі Бог послав мене до тієї лікарні.

Мої джерела

Після того я якось по-особливого усвідомив, як багато людей помирає, і їм нікому розповісти про Христа. Це мене сильно вразило. Так розпочалося служіння благовісту «Від серця до серця», завдяки якому тисячі людей у нашій країні та за її межами вже почули про Христа. Але початком усьому була моя «долина плачу» в лікарні.

Дорогі брати й сестри, згадайте свою останню «долину плачу». Як ви її проходили? Чи відкрили ви в ній джерела?

«Блаженна людина, що в Тобі має силу свою, блаженні, що в їхньому серці дороги до Тебе, ті, що через долину Плачу переходять, чинять її джерелом, – і дощ ранній дає благословення!» (Пс. 84:6-7).

Чому ми не можемо відкрити для себе джерела у цих обставинах? Може, суть проблеми захована в нашому серці?

Варто зазирнути вглиб своєї душі і, як Давид, кликати до Бога: «Випробуй, Боже, мене... І пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злого, і на вічну дорогу мене попроведи!» (Пс. 139:23-24).

Якщо ви проходите «долиною плачу», знайте: у вас є вибір: відкрити для себе джерела або тільки сумувати, нарікати й плакати. Що обираєте ви?

Віктор Танцюра.

ЧИ ДОДАСТЬ СЕКСУАЛЬНО ОРІЄНТОВАНА КУЛЬТУРА ЦЕРКВІ РОБОТИ?

У статті української редакції ББС йде мова про недавнє опитування щодо того, «де в Україні найбільше підтримують дошлюбний секс». Так-от, «дві третини українців вважають, що сексуальні стосунки до шлюбу – це нормально. Кожен п'ятий з цим не погоджується».

Проста статистика, попри всю її неточність, виказує, що сексуальна революція в Україні, на відміну від економічної, догнала Захід. Дві третини українців – за аморальність (і стільки ж приблизно вважають себе християнами).

Чому дошлюбний секс аморальний? Тому що Бог задумав його для шлюбу, який поєднує одного чоловіка і одну жінку на все їхнє життя (прочитайте хоча б наступні тексти: Матвія 5:27-32; Ефесян 5:1-3; 1 Солунян 4:1-8; Євреїв 13:4; Приповістки 5:7-22).

«Бог проти насолоди» – скаже 2/3 українців. «Бог за найвищу насолоду», – говорить Біблія, вводячи цю насолоду в береги шлюбу, без яких вона здатна багато що пошкодити на своєму шляху (не лише фізичне та емоційне здоров'я, але й покалічені долі, рабство залежності, ментальне і фізичне насильство, відристість і вразливість до інших болючих залежностей).

Що ця статистика означає для церкви?

По-перше – те, що загальний вплив християнських конфесій насправді не такий уже і значний. І свідчення християн-практиків не особливо впливові. Як сіль, ми не сильно відчутні, як світло – надійно закриті

у стінах культових споруд.

По-друге, не маючи реальної статистики щодо поглядів активних відвідувачів церков, особливо молоді, не варто обманювати себе, що в нас все добре і це нас не стосується. Тому пастори, проповідники, душеопікуни і молодіжні лідери мають звернути особливу увагу на ясне і обгрунтоване навчання, проповідування молоді (хоча важливо нагадувати про це всім) ясне біблійне вчення щодо сексу і шлюбу. На превеликий жаль, чимало християн не мають ясного знання Біблії щодо цього. А ті, що мають, часто просто не готові дослухатися до цього вчення.

По-третє, неймовірно важливо спорядити молодих людей (і кожного християнина) біблійними істинами і прикладами щодо боротьби з пожадливістю, навчити протистояти масовій культурі. А тут ми зіштовхуємося з браком підготовлених і освічених пасторів та душеопікунів, які готові надати якісну допомогу.

По-четверте, серед різноманітних активностей і служінь багатьох церков особливо важливо розвивати душеопікунство і готувати душеопікунів, готових з усією свідомістю і посвятою проникатися гострими актуальними проблемами людей також у сфері сім'ї, стосунків, фінансів, сексуальності та

допомагати заплутаним відвідувачам розуміти свою ситуацію і бачити яскний біблійний орієнтир щодо того, як вибратися зі складної ситуації.

По-п'яте, церкві важливо серйозно усвідомити виклики часу у сфері сім'ї, сформулювати ясні, біблійно вивірені істини і всіма допустимими способами поширювати їх починаючи з дітей і підлітків, а далі – серед молоді, родин і навіть серед людей похилого віку (саме вони часто стають носіями нездорового богослов'я).

Таке поширення має виходити за межі культових споруд. Церковне служіння в поширенні істини без добрих справ не мислимо – тому в це проголошення істини варто включити різні способи практичної допомоги тим, хто в потребі.

Реальність така, що ряд євангельських церков сховаються у затишних чи не дуже стінах своїх домів молитви. З кафедри й далі лунатимуть гнівні проповіді про гнилизну суспільства, аморальну розпущеність молоді і скорий кінець світу.

І якщо одних остання реальність піджене до активнішого благовісту і збільшення зусиль задля поширення проповіді про Ісуса по містях і селах, то інші займуться приватним «освяченням», вимірюючи довжину одягу і ширину покривала, бо і так скоро кінець.

А наш час, як і будь-який раніше, потребує Доброї Новини про джерело найбільшої сили любові та мудрості завдяки вірі і слідуванню за Учителем і Спасителем Ісусом.

Микола Романюк.

ВЧІТЬ ДІТЕЙ ДОСЛІДЖУВАТИ БІБЛІЮ

Ви не змусите своїх дітей любити Біблію. Ніхто, крім Святого Духа, не може дати серце, яке б утішалось Словом Божим. Та ви можете подбати про те, щоб ваші діти були обізнані з Біблією.

Грунтовне знання Біблії – фундамент для будь-якого правильного міркування щодо віри. Тих, хто міцно стоїть на цьому фундаменті, навряд чи можна буде знайти серед людей, що хитаються й захоплюються вітром усякого нового вчення (Еф. 4:14). Будь-яка система виховання, що не відносить вивчення Святого Письма до першочергових завдань, – небезпечна й нездорова.

Нині можна бачити людей, що віддають Церкві на землі ту шану, яка насправді має належати Ісусові Христу. Можна бачити й таких, котрі вважають участь у святому причасті спасительною і прирівнюють її до перепустки у вічне життя. Є й такі, хто наповнює розум своїх дітей читанням убогих та нікчемних книжок замість чистої істини Святого Письма. Та коли ви любите своїх дітей, хай Біблія буде найголовнішою книгою для виховання їхніх душ, а всі інші книжки хай займають належне їм другорядне місце.

Дбайте про те, щоб ваші діти добре

знали Святе Письмо. Саме таке виховання оцінить Бог. Автор псалмів каже про Слово Боже: «... Звеличив Ти був над усе Своє Ім'я та слово Своє!» (Пс. 137:2). Бог дарує особливі благословення тим, хто намагається звеличити Слово Боже серед людей.

Навчить дітей читати Біблію благоговійно. Навчить їх ставитися до неї не як до слова людського, але як до Істини, як до Слова Божого. Навчить їх, що це Слово – істинне, корисне; що воно здатне зробити нас мудрими.

Слідкуйте, щоб діти читали Біблію систематично. Навчить їх ставитися до неї як до щоденної поживи для їхньої душі. Не думайте, що діти не здатні сприйняти біблійне вчення. Діти розуміють Біблію набагато краще, ніж ми можемо собі уявити.

Розкажіть дітям про гріх, про вину за гріх, про його наслідки, його силу й огиду в Божих очах. Розкажіть про Господа Ісуса Христа й звершений Ним подвиг для нашого спасіння: про спокутування наших гріхів, про Голгофський хрест, про пролиту кров, про Його служіння заступництва – і ви побачите, що певна частина усього цього цілком доступна для їхнього розуміння.

Розкажіть дітям про те, що робить Святий Дух у серці людини, як Він змінює, оновлює, освячує й очищає, – і ви переконаєтеся, що вони розуміють ці істини. Заповніть їхні душі Святим Письмом. Нехай Слово Боже перебуває в них рясно.

Віктор Котовський

БУТИ ДОСКОНАЛИМ

МУДРІСТЬ ДОСКОНАЛИХ: КРАЩА ЗА ЗОЛОТО

У міру зростання мудрості все більше розширюється і коло її застосування. Природний розум та поміркованість дозволили Соломону правильно сформулювати свою велику потребу перед Богом, коли молодий цар сів на престол: «Дай же рабові Своему серце розумне, щоб судити народ Твій, щоб розрізняти добре від злого...» (1Цар. 3:9)

У гріховному світі в основі людських стосунків лежить вигода. Християнство ж орієнтується винятково на добро. Тому так важливо, приймаючи будь-які рішення, беручись за будь-які справи, вміти передбачити їхні наслідки, правильно оцінювати мотиви вчинків. Невдало вибрана точка відліку при найбільшій мудрості плоті може призвести до великої біди, завдати непоправної шкоди.

Одна особливість відрізняє мудрість душевну від мудрості Божої. Мудрість плотська може бути окремою великою метою, як, скажімо, влада, багатство, слава, мудрість світської людини – предмет великої гордості. Мудрість же Божа самоціллю не буває. Вона – лише інструмент, засіб для звершення успішної праці. Вона залежить від міри освячення християнина і може давати ефект лише сукупно з іншими важливими рисами характеру: «А мудрість що зверху, по-перше чиста, потім мирна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих діл, неупереджена та нелицемірна» (Як. 3:17).

На великій духовній висоті мудрість від Бога тісно поєднується зі смиренням: «З сумирними – мудрість» (Пр. 11:2). Інколи цю єдність Євангеліє підкреслює, вживаючи слово «смирennemудрість». Господь не дасть великої мудрості людині гордій, неосвяченій, тій, яка буде тішити нею своє марнославство, буде підійматися у власних очах і зверхньо дивитися на інших і тим самим завдасть непоправної шкоди

своїй душі. Вічний негативний приклад – доля світлоносного Люцифера. «Високо неслось твоє серце з-за краси твоєї. Через твою вроду ти втратив твою мудрість. І Я на землю тебе кинув...» (Єз. 28:17).

Ісус, посилаючи учнів на проповіді Царства Божого, сказав ще й таке: «Ось Я посилаю вас, як овець між вовки. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голуби» (Мт. 10:16). Вівця, ягня, голуб часто в Писанні слугують прикладами врівноваженості, покірливості, незлостивості. Таким чином, для успіху в праці учні мусили мати чотири важливі якості: силу і владу, мудрість і смирення. Смирненна мудрість допомагала ап. Павлу долати величезні труднощі під час тривалих і численних євангелізаційних подорожей (Дії 20:19), у посланнях до новостворених церков він постійно закликав віруючих плекати в собі цю надзвичайно цінні рису, інколи навіть благав про це (Еф. 4:2).

Наповнені любов'ю, мудрість та смирення зливаються в одне ціле і стають найвищим досягненням християнина, який прагне до досконалості. Це утворення – сутність зрілої внутрішньої, потаємної людини серця, яка проявляється в негнїнній красі лагідного і спокійного духа, що й дорогоцінне перед Богом (1 Петр. 3:4).

Мудрість серця

Єдність смирення, мудрості та любові ще називається у Слові мудрістю серця.

Це важлива ознака духовної зрілості християнина. «Навчи нас так лічити дні наші, щоб набутти серце мудре!» (Пс. 90:12).

Ось ознаки, що відрізняють мудрість серця від мудрості тілесної, від інтелекту: «Мудрість, що зверху, по-перше, чиста, потім мирна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих діл, неупереджена та нелицемірна» (Як. 3:17).

В іншому місці Писання ап. Павло говорить, що Божа любов «довготерпелива... лагідна... не заздрить... не чваниться, не горда, не поводитьсь нечемно, не шукає свого, не роздратовується, не гніє, не радіє з несправедливості, а тішиться правдою, усе покриває, всьому вірить, завжди надіється, все терпить» (1 Кор. 13:4-7). Як дивовижно схожі мудрість від Бога і любов, що дається Духом Святим!

Лише любов здатна понести чийсь незлагодний характер, зрозуміти мотиви чужого гріха, подарувати повне й незворотне прощення образи.

Мудре серце – головний «орган» внутрішньої людини. Через нього брати та сестри дивляться на людей, що блукають у темряві, на світ, що приречено й сліпо рухається до безодні, на знайомих, котрі без кінця борються зі своїми гріхами, на все Боже творіння, що залишається прекрасним попри нерозумне ставлення до нього людини.

Мудре серце на все дивиться відкритими, чистими очима, глибоким духовним зором, скрізь бачачи Господа. Мудре серце має інший стиль мислення. Інколи його рішення для «нормального» оточення дивне, нелогічне а то й нерозумне. Ап. Павло пише: «Через те, що світ своєю мудрістю не пізнав Бога в премудрості Божій, то Богові до вподоби було

спасити віруючих через безумство проповіді. Юдеї вимагають чудес, і геллени шукають мудрості; а ми проповідуємо Христа розп'ятого: для юдеїв спокуса, а для язичників – безумство; для самих же покликанних, юдеїв і гелленів – Христа, Божу Силу і Божу премудрість» (1 Кор. 1:21-23).

Мудрість в любові

У Старому Завіті теж можна знайти приклади мудрості в любові. Хоча ці люди і не знали Христа, Бог освітив їхні серця Своєю мудрістю в момент прийняття доленосних рішень.

Йонатан був законним спадкоємцем царя Саула, йому вінченосний батько довіряв найглибші державні таємниці. І, як надійна батькова опора, він мав би дбати про зміцнення існуючого режиму, підтримувати й захищати його від зовнішніх та внутрішніх ворогів. Йонатан ніколи не став би міняти цей абсолютно нормальний стан речей, якби не одне але. «Йонатанова душа зв'язалася з душею Давидовою, – і полюбив його Йонатан, як душу свою» (1 Сам. 18:1). Ця прихильність не лише поставила під загрозу всі плани царя, але й спонукала молодого принца до абсолютно безглузлого, з точки зору нормальної людини, рішення: він віддає Давидові своє право на престол: «Ти будеш царювати над Ізраїлем. А я буду тобі заступником» (1 Сам. 23:17). І то не було якесь тимчасове затьмарення розуму – любов змінила напрям мислення Йонатана.

Рут-моавитка (Рут 1:8-22) любила свою свекруху. Коли всі чоловіки в домі померли, і Ноомі вирішила повернутися в землю батьків, вона дала двом своїм невісткам по-житейськи мудру раду: «Вертайтеся, дочки мої, – чого ви підете

зо мною...» Вона бажала молодим жінкам добра – вони ще могли влаштувати своє особисте життя на рідній землі, серед свого народу. Орпа прийняла абсолютно правильне, з точки зору звичної людської логіки, рішення: заплакала, поцілувала свекруху на прощання та й пішла додому. Рут же пригорнулася до неї, сказавши: «Не силуй мене, щоб я покинула тебе... І куди підеш ти, туди піду й я, а де житимеш ти, там житиму й я. Народ твій буде мій народ, а Бог твій – мій Бог. Де помреш ти, там помру й я... Тільки смерть розлучить мене з тобою».

Рут вчинила вкрай нерозважливо, «не врахувала», що свекруха вже стара і навіряд чи зможе заробити собі на шматок хліба, якщо навіть буде де; що у Вифлеемі на них ніхто не чекає, і не буде їм обом де голови прихилити («Я заможною пішла була, та порожньою верну мене Господь»). Немає сумніву, що Рут усе це чудово розуміла, але її добре, любляче серце відхилило правильні поради здорового глузду, помінявши напрям мислення молододі жінки.

Тому коли ви бачите подібні «нелогічні» вчинки братів чи сестер, не поспішайте говорити про їхню непрактичність та недалекоглядність, а спробуйте поставити себе на місце цих людей і зрозуміти їхні мотиви.

Ісус мав усю повноту влади на небі й на землі, мав славу небес і міг лишитися там завжди. Але Він зійшов на политу кров'ю, спалювану гріхами розбещеної й озлобленої людини землю, взявши тіло простого бідного ремісника. На людську, житейську думку – не дуже поміркований вчинок. Але Ісус це зробив. Чому? Бо мав мудре серце, переповнене любов'ю до нас, грішних.

Коли Авраам послав свого слугу з Ханаану до Месопотамії на пошуки нареченої для свого сина Ісака, слуга взяв із собою десять навантажених верблюдів. Це було яскравим доказом того, що Авраам – шанована й забезпечена людина. Перше, що зробив слуга, коли знайшов дівчину, – він подарував їй дорогоцінний камінь. Приймаючи дар, Ревека, таким чином погодилася стати нареченою Ісака. Відмова означала б відкинутість і безчестя для Ісака.

Так само Бог послав Свого Святого Духа із щедрими дарами для нареченої Свого Сина Ісуса – Церкви. Приймаючи ці дари, Церква, таким чином, демонструє своє рішення стати нареченою Христа.

Дев'ять надприродних дарів

Ці дари перелічені в 1 Кор. 12:8-10. Це: слово мудрості; слово знання; віра; дари вздоровлення; роблення чуд; пророкування; розпізнавання духів; різні мови; вияснення мов.

Через усі ці дари ми можемо бачити прояв невидимого Святого Духа. Ними Він діє на наші органи відчуттів так, що ми можемо бачити, чути або відчувати. І всі вони дані «для користі». З їхньою допомогою християни можуть служити один одному. У кожного є практичне призначення. Це не іграшки, а інструменти.

Усі ці дари надприродні. Вони не залежать від наших природних здібностей або освіченості. Наприклад, малограмотна людина може отримати дар слова мудрості або слова знання. А дар віри простягається далі звичайної віри, з допомогою якої приймається спасіння. Не варто плутати дар віри з плодом віри, який проявляється внаслідок природного зростання. Дар віри – це надприродна віра, що перевершує наші здібності і дає надприродні результати.

Іноді доводиться чути, що дари були дані тільки для апостолів і що сьогодні вони не потрібні. Але Павло дякував Богові за християн Коринту, кажучи їм: «... не маєте недостачі в жодній дарі благодаті ви, що очікуєте з'явлення Господа нашого Ісуса Христа» (1 Кор. 1:7). Тому цілком зрозуміло, що Бог чекає від християн використання духовних дарів до приходу Ісуса Христа.

ДАРИ СВЯТОГО ДУХА

Перші два дари – слово мудрості та слово знання – зазвичай діють разом. Через слово знання Бог відкриває перед нами проблему, а слово мудрості вчить, як поводитися в цій ситуації.

Деякі з дарів навмисно поставлені в Біблії в множині. Це дари вздоровлення, роблення чуд, розпізнавання духів, різні мови. Це означає, що кожне вздоровлення, кожне чудо, кожне розпізнавання, кожне зв'язання мовами – це прояви дару. Якщо певний дар систематично проявляється через певну людину, можна зробити висновок, що людина має цей дар.

Дари неможливо заслужити

Духовні дари – це дари Божої благодаті. Їх приймають вірою. Їх неможливо заслужити. Ми ніколи не станемо настільки хорошими, що отримаємо право вживати їх.

Нам потрібно звільнитися від усіх традиційних уявлень про те, як люди повинні поводитися в церкві, якщо ми хочемо, щоб духовні дари безперешкодно діяли серед нас. Один із ключів до дії духовних дарів – культивування чутливості до Духа Святого і надання Йому свободи діяти так, як Він цього бажає і коли Він цього бажає.

Межі дії духовних дарів

Потрібно розуміти, що дія духовних дарів обмежена. По-перше, духовні дари призначені тільки для цього життя. Навчаючи про дари пророкування, різні мови, слово знання, Павло каже: «Хоч пророцтва й існують, та припиняться, хоч мови існують, – замовкнуть, хоч існує знання, – та скасується. Бо ми знаємо частинно, і пророкуємо частинно; коли ж досконале настане, тоді зупиниться те, що частинне» (1 Кор. 13:8-10).

Ми живемо в недосконалості світі. Але коли перейдемо із часу до вічності, коли зодягнемось в нові, прославлені тіла воскресіння, ми більше не будемо потребувати часткових благословень, які в цьому житті отримуємо через дари різних мов, пророкування і слова знання. Те ж можна сказати про інші дари, такі, як уздоровлення чи роблення чуд. Наші прославлені тіла ніколи не будуть потребувати цілєння!

Часто зосередженість на духовних дарах свідчить

про те, що люди турбуються більше про тимчасове, ніж вічне. Таким варто послухатися попередження Павла: «Коли ми надіємось на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей!» (1 Кор. 15:19).

Дуже важливо пам'ятати, що дія духовних дарів – це не свідчення побожного характеру. Уявімо, що лінивому, злому, скупому чоловікові раптом дарують мільйон доларів. Цей дарунок не змінить його характеру. Він так і залишиться лінивим, злим і скупим. Можна навіть припустити, що він стане ще скупішим.

Разом із даром людина отримує можливість впливати на людей, що покладає на неї величезну відповідальність вживати духовний дар праведно, з чистим сумлінням.

Але життєвий досвід знову і знову вчить нас, що великі духовні дари можуть діяти через людей з поганим характером. Під час пробудження, відомого під назвою «Пізній дощ», в одній скандинавській країні був служитель, який проповідував у такій силі, що люди на зібранні відчували, як Святий Дух проливається на них струменями дощу. Але одразу після служінь він ішов чинити перелюб. Коли все викрилося, ніхто не міг повірити, що людина, яка служила в такій силі, могла жити в такому гріху.

Хтось може сказати, що якби служитель жив у гріху, Бог перестав би через нього діяти! На жаль, відповідь – ні! Дари Святого Духа – це саме дари, а не кредити, які ми повинні своєчасно виплачувати. «Бо дари й покликання Божі невідмінні» (Рим. 11:29). Якщо нам даний дар, ми можемо використовувати його праведно, використовувати для неправильної мети або не використовувати взагалі. Проте Бог вимагатиме від нас звіту за все, що ми зробили чи не зробили. Потрібно пам'ятати застереження Ісуса: «... по їхніх плодах ви пізнаєте їх!» (Мт. 7:20) – не по дарах, по плодах!

До цих слів Ісус додає дуже серйозне

попередження про те, що служіння духовними дарами – це не перепустка на небо: «Не кожен, хто каже Мені: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скажуть Мені того дня: «Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?». І оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Мт. 7:21-23).

Це підтверджує, що людина, яка чинить беззаконня, може використовувати духовні дари.

Що ж таке беззаконня? Це ідея, що Божі моральні та етичні стандарти не стосуються тих, через кого діють дари або здійснюються чуда.

Нам потрібно пам'ятати попередження апостола Павла, звернене до Тимофія: «... не приставай до чужих гріхів. Бережи себе чистим!» (1 Тим. 5:22). І пам'ятати слова Ісуса, звернені до служителів, що живуть у гріху: «... увійде в Царство Небесне... той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі».

Кожен повинен задати собі запитання: «Яка воля Божа повсякчасно мого життя? Чого чекає від мене мій Отець?». Особисто мені Господь дав на це дуже чітку просту відповідь: «Бо це воля Божа – освячення ваше» (1 Сол. 4:3). І ще: «Без святості ніхто не побачить Господа» (Євр. 12:14). Тому прагнімо до святості!

Д. П.

